Biblioteca Municipiului Deva
SALA DE LECTURĂ

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIV, SERIA II, NR. 6093 | 8 PAGINI — 30 BANI | SÎMBĂTĂ 21 DECEMBRIE 1968

FORȚELE MOTRICE ALE DEZVOLTĂRII SOCIETĂȚII NOASTRE

Redate într-o formulare sintetică, prefacerile survenite în domeniile vieții economice, sociale și spirituale ale României, indică de la un an la altul, schimbări esențiale în structura economică și socială a țării, în dezvoltarea forțelor de producție, în generalizarea relațiilor de producție socialiste în întreaga economie, în triumful deplin al socialismului la orașe și sate.

Procesul dezvoltării sociale, realizările cucerite în toate domeniile de activitate — industrie, agricultură, știință, cultură — constituie rodul muncii unite a muncitorilor, țăranilor, intelectualilor, a tuturor oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, care, sub conducerea partidului, au desfășurat o intensă activitate creatoare, plină de pasiune și abnegație. Toate aceste izbînzi stau mărturie eforturilor susținute ale poporului și, în același timp, servesc drept temelie puternică, sigură, a progresului continuu, material și spiritual, al națiunii noastre socialiste.

Factorul hotărîtor care a asigurat și asigură mersul ascendent al patriei este conducerea de către Partidul Comunist Român, forță conducătoare a societății noastre, care elaborează întreaga politică internă și externă a țării, pe baza principiilor marxist-leniniste, corespunzător năzuințelor fundamentale ale poporului, cerințelor fiecărei etape și transformărilor petrecute în viața socială. Rolul conducător al partidului în statul socialist constituie un fenomen obiectiv, generat de un complex de factori care acționează în mecanismul interior al societății noastre; el constituie o lege generală a dezvoltării societății socialiste.

Forță motrice a dezvoltării sociale, conducerea de către partid contribuie la o valorificare tot mai înaltă a potențialului material, uman și spiritual al națiunii noastre, datorită faptului că partidul, cunoscînd legile de dezvoltare a societății, studiază și analizează condițiile concrete în care se desfășoară construcția socialistă, ceea ce îi permite să elaboreze o politică științifică, realistă, corespunzătoare intereselor poporului.

Ca forță conducătoare în stat, Partidul Comunist Român cuprinde în sfera sa de activitate întreaga viață politică, economică și socială a țării. Acest fapt își găsește o expresie grăitoare în măsurile întreprinse pe diverse planuri, menite să perfecționeze tot mai mult funcționarea întregului organism social, să-l pună în tot mai deplin acord cu sarcinile fiecărui stadiu atins de patria noastră în opera de edificare și desăvîrșire a construcției socialiste.

VASILE NIȚĂ

(Continuare în pag. a IV-a)

TRAIECTORII ÎN CÎMPIA ROMÂNĂ

ORA MARILOR GERMINAȚII

500 KM PRIN SATELE BĂRĂGANULUI

● Catalizatori ai marilor energii ● Pagini albe pentru noi puncte din ghid ● Se poate și mai mult ? Se poate ! ● Tablou de familie ● La Săveni, în fața unei fîntîni... ● Scurt monolog... ● Semne bune anul are...

ÎN PAGINILE 4—5:

PRIMIRI LA TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU

Tovarășul Pencio Kubadinski, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al R. P. Bulgaria

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., președintele Consiliului de Stat, a primit vineri la amiază pe tovarășul Pencio Kubadinski, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al R. P. Bulgaria, care participă la lucrările sesiunii a VII-a a Comisiei mixte guvernamentale româno-bulgare de colaborare economică și tehnico-științifică.

La primire au luat parte tovarășii Gheorghe Rădulescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, și Octavian Groza, ministrul energiei electrice.

Oaspetele a fost însoțit de Konstantin Popov, ministrul energiei și combustibilului, și de Gheorghi Bogdanov, ambasadorul R. P. Bulgaria la București.

În cadrul întrevederii, care s-a desfășurat într-o atmosferă caldă, prietenească, au fost discutate probleme de interes reciproc privind dezvoltarea colaborării dintre cele două țări.

Tovarășul Samuil Mikunis

Vineri după-amiază, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., a primit pe tovarășul Samuil Mikunis, secretar general al C.C. al P.C. din Israel, care se află la odihnă în țara noastră.

Cu acest prilej s-a efectuat un schimb tovărășesc de păreri cu privire la situația internațională actuală, întărirea unității mișcării comuniste și muncitorești, dezvoltarea în continuare a relațiilor dintre cele două partide.

Delegația Comitetului orășenesc de partid și a Comitetului Executiv al Sovietului din Moscova

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a primit ieri delegația Comitetului orășenesc de partid și a Comitetului Executiv al Sovietului din Moscova, condusă de V. F. Promislov, membru al C.C. al P.C.U.S., președintele Comitetului Executiv al Sovietului din Moscova, care face o vizită în țara noastră, la invitația Comitetului Municipal București al P.C.R. și a Comitetului Executiv al Consiliului Popular al municipiului București. Din delegație fac parte: O. S. Krivoșeina, prim-secretar al Comitetului raional de partid Dzerjinski din Moscova, A. I. Butin, președintele Comitetului Executiv al Sovietului raional Jdanov din Moscova, V. S. Minaev, muncitor la Uzina de rulmenți nr. 1, deputat în Sovietul din Moscova, erou al muncii socialiste, V. S. Sapovalov, specialist principal al Comitetului Executiv al Sovietului din Moscova.

La întîlnire a participat tovarășul Dumitru Popa, membru supleant al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului Municipal București al P.C.R., primarul general al Capitalei.

A fost de față I. S. Ilin, însărcinat cu afaceri ad-interim al U.R.S.S. la București.

Întrevederea s-a desfășurat într-o atmosferă caldă, tovărășească.

CABINETUL JUDEȚEAN DE ORGANIZARE ȘTIINȚIFICĂ A PRODUCȚIEI ȘI A MUNCII

UN CENTRU DE RADIAȚIE A NOULUI

Inițiată cu aproape doi ani în urmă, acțiunea de organizare științifică a producției și a muncii în întreprinderile industriale a provocat o puternică efervescență în rîndul cadrelor din economie, scoțînd în evidență rezerve latente, punîndu-le în valoare în multe compartimente de activitate, determinînd o preocupare sporită pentru îmbunătățirea stilului și metodelor de conducere.

În sprijinul găsirii celor mai corespunzătoare metode și forme de organizare, conducere și planificare economică, au luat ființă, nu demult, cabinetele de organizare științifică a producției și a muncii. Rostul creării lor este asigurarea propagării cît mai rapide a celor mai noi și mai eficiente cunoștințe existente pe plan mondial în acest domeniu.

Am vizitat în aceste zile unul din aceste cabinete, al cărui „demaraj" poate prilejui cîteva concluzii utile: cel din Brașov.

Județul Brașov are, după cum se știe, un caracter pronunțat industrial, cu întreprinderi aparținînd aproape tuturor ramurilor și în care ponderea o dețin construcțiile de mașini (54 la sută din producția industrială a județului). Întreprinderile sînt înzestrate cu utilaje și agregate moderne, au un însemnat număr de salariați, ceea ce ridică probleme complexe de organizare, conducere și planificare.

— *Această acțiune*, ne spune tovarășul inginer GH. ARON, directorul cabinetului, *concepută și organizată de partid, pentru îmbunătățirea conducerii și planificării economiei naționale, pe baza hotărîrilor Congresului al IX-lea și a Conferinței Naționale, a evidențiat, și în întreprinderile județului nostru, vaste posibilități și rezerve pentru creșterea producției, a productivității muncii, pentru economii și beneficii suplimentare.*

— *În primul rînd* — continuă ideea tovarășul Anton Ciobanu,

C. ENACHE

(Continuare în pag. a VII-a)

Două fotografii de ION CUCU

DRAGĂ MINCINOSULE,

Te rog să mă înțelegi, nu vreau să te cert, nu vreau să te învăț meserie, deși aș avea unele drepturi, ținînd seama că cinci ani de zile am dormit, ca și tine, pe regalele tipografiilor, căutînd din marea de cerneală și litere virgula **salvatoare**, punctul și semnul de exclamare, aplicat fatidic unde trebuie.

Meseria de corector se înrudește cu aceea a pescuitorilor de perle, tu, ca și acei scufundători, cauți în plumb ca într-o stridie și trebuie să fii fericit cînd ai evitat o eroare. În sensul acesta sîntem înțeleși, ne leagă o lege tacită, de fier, sîntem complici la un act cultural. De aceea eu dorm liniștit și mă las în seama ta. Nu am coșmaruri, nu visez pe Bau-Bau tăindu-mi capul, nici măcar un incendiu nu mă face să mă trezesc sufocat. Știu că dincolo de spaltul umed, scos ca dintr-un rîu plin de scame și de semne eliptice, misterioase, tu o să elimini ceea ce eu am avut, cît am putut, grijă să nu las să-mi scape atenției. Tu ești străjerul cel mai pur al frazei mele, te stimez, te iubesc, voiam ca, de ziua tipografilor, să-ți adresez și ție, ca și lor, un cald salut și, iată, o fac acum, e drept, cu mai puțin entuziasm, dar o fac! Meriți o caldă strîngere de mînă, poate o dată o să vin cu un ghiocel și o să ți-l așez pe masă, poate am să scriu un vers pentru tine. Dar...

Dragă mincinosule,

Ce mă fac eu dacă mă pocești și-mi dai cu chinoroz pe obrazul pur? Ești distrat, ostenit, ai necazurile tale, te înțeleg. Numai că, dimineața, înainte de ceai sau cafea, cînd ridic de sub ușă mesajul zilnic tipărit pe care-l trimit umanității, descopăr că în loc de sfumatură tu ai făcut afumătură, cînd în loc de cuvîntul autor, cum a fost alaltăieri, dintr-o trăsătură de condei, ai pus pe hîrtie cuvîntul actor. Contribuția ta voluntară face din inestimabil ceva bizar, o vorbă corcită la care cititorul se uită ca la alte alea: inextimabil și așa mai departe. Lista e lungă și păgubeasă. Ce să creadă omul de departe, cel care dă 30 de bani zilnic pe ziar? Unul dintre noi, ori n-are destulă școală, ori e grăbit. Și-atunci? De ce să cadă vina numai pe mine? De ce să mă socotească unul Caliban, uitînd că există un vinovat anonim, cu ochelari ori fără, un fel de cîrmaci de literă cu mintea în vacanță!

Dragă mincinosule,

Eu cam atît am avut de zis, sper să mă iei în serios, sper că n-o să te răzbuni și să-mi faci și mai boacăne, pentru că ești în stare. Scontînd pe o amiciție ce poate fi mereu îmbunătățită, rămîn mereu

Al dumitale,

Eugen Barbu

caleidoscop

ÎN LOC DE ANCHETĂ SOCIALĂ

CUM SE COMUNICĂ UN ADEVĂR?

Problema educației sexuale este atît de controversată pe glob, experiențele atît de diverse, încît fiecare investigație — oricît de restrînsă, cu o semnificație limitată chiar — merită să fie luată în considerație; căci între pozițiile dintr-o extremă (vezi „libertatea" sexuală tipică pentru orientarea suedeză) și cele din cealaltă extremă (vezi pozițiile de totală nesocotire a problemei) se confruntă o gamă întreagă de puncte de vedere, firește, în ultimă instanță, reflexe ale concepțiilor despre viață. Cum însă, în chestiunea abordată, „importul" de idei și experiențe este total imposibil, neputînd ajuta la nimic (sau aproape la nimic), m-am hotărît să transcriu materialul documentar strîns de un profesor de psihologie, de-a lungul anilor. Întrebările respective au fost formulate de adolescenți, în scris și... anonim (este vorba despre o serie de bilețele primite de conferențiar, la sfîrșitul unor prelegeri pe tema psihologiei și fiziologiei adolescenților. În finalul conferințelor, la „rubrica întrebărilor scrise", fiecare tînăr participant putea mărturisi ce-l preocupă, problemele sale de ordin sufletesc, impasuri de moment etc. După o rapidă triere și sortare pe grupe de probleme, răspunsurile se dădeau pe loc, oral, pentru întreaga asistență. Ele provocau un viu interes, reprezentînd un eficace mijloc de educație colectivă într-un domeniu altminteri greșit considerat drept „rușinos", „tainic", influențîndu-se astfel modul de-a fi, de-a gîndi și de-a privi lumea, viața, dragostea — de către generația tînără. Un sfat matur, venit la timp, i-a scutit — și i-ar scuti — pe mulți de mari și costisitoare erori.

Căci iată cum sună întrebările colecționate de corespondentul meu, în decursul anilor:

1947

a) „Domnule profesor. Vă rog să mă lămuriți asupra acestor puncte: cum poți încerca dacă o fată cu care vorbești te iubește sau nu (să nu vă mire întrebarea, deoarece am 18 ani și deci trebuie să știu; de altfel este și foarte important acum); care este fenomenul iubirii și ce deosebire există între iubirea dintre frați și față de părinți, și cealaltă iubire către o fată sau băiat (sex opus). Altă întrebare: cum se zămislește și cum se naște un copil, începînd de la A pînă la Z.

b) „În ce mod să procedez pentru a putea s-o invit pe vechea mea iubită (am scris „veche" fiindcă o cunosc de 3 ani și pînă acum n-am invitat-o niciodată) la o întîlnire? Cum să fac ca să pot vorbi cu ea în termeni mai științifici (ea fiind în clasa a VIII-a de liceu.) Cum să fac ca să nu-mi mai fie rușine și să nu mai sufăr de timiditate? Trebuie să cheltuiesc bani cu ea (de exemplu la cofetărie, la cinematograf etc.)? Cu toate că o iubesc mult, fiind prima fată cu care am făcut cunoștință în împrejurări fericite, purtîndu-i o dragoste nepătată, atunci cînd mă întîlnesc cu ea nu pot să-i spun ceea ce simt și ceea ce inima mea cere! De ce mă simt umil față de ea? Vă rog să binevoiți a-mi da sfaturi la cele de mai sus, fiind de o importanță foarte mare, pentru mine, din punctul de vedere al iubirii, cît și (...fiindcă vorbeam de vedere) al orbirii... Și mai ținînd seama de faptul că eu mă gîndesc, cîteodată, o noapte întreagă, la acea ființă care îmi este atît de scumpă. Vă mulțumesc din toată inima" (în loc de semnătură: „Anonim").

c) „De ce femeia naște o dată la 7 luni, iar altă dată la 9 luni?"

d) „Cum se face copilul? Cum aș putea convinge o fată să vorbească cu mine?

1957

a) „Prietenul meu este egoist în toate. Poate fi schimbat? Cînd sîntem împreună, eu cu prietenul meu, nu prea avem ce vorbi. Singura distracție este să mergem la dans sau să bem o bere. De la ce am putea porni, pentru ca întîlnirile noastre să capete un înțeles? Îmi dau seama că greșesc, că sînt o ușuratecă, că mă leg azi de un băiat, mîine de altul, că mă plictisesc repede de fiecare dintre ei. Ce să fac, cum pot să mă schimb? De cît timp au nevoie doi oameni tineri ca să se cunoască și să nu dea greș, legînd o prietenie? O dragoste? Dacă problemele de dragoste sau problemele sexuale sînt probleme de care nu prea se vorbește, cum poate fi îndrumată o fată, ca să nu dea greș? Sînt fete ce se poartă băiețește — înjură, fumează, sînt vulgare, au gesturi urîte. Este acesta un lucru firesc? Ce părere aveți despre o fată sau o

MIHAI STOIAN

(Continuare în pag. a VI-a)

DUMITRU M. ION

PIETRELE NEAMULUI

Pe această vale și pe acest deal
Să ne cununăm.
Pe aici Miorița păscu,
Clopote mari vestiră războaie,
Liniștea-nvinse cuvîntul,
Pasărea omida ce veștejește
Ramul în care dorm popoare de fructe.
Pe această vale și pe acest deal
Plin de divinități
Care au tors cămăși celor plecați
Să soarbă apă din fluviul cel sfînt,
Chiar aici unde-i puterea puterii,
Unde miezul de nucă stropit
Cu seve de rouă trezește cocoșii,
Pe această vale și pe acest deal
Plin de pietrele neamului
Iată doi meri care cuprind soarele.

CITITORI

Voi meșteri din țara știutei mioare —
Glasuri prin tulnic trecînd înspre ploi
Cît ați stat pe schelele lumii-n picioare,
Cum ați aruncat pe ziduri fiecare un rai?

Cît azur fierbe-n temuta odihnă!
Cititorii de amurg și turle de fum răsucite —
Voi meșteri și voi mioare păscute
Printr-o iarbă albastră ca raiul
Buciumați eroii și domnii dreptelor lupte
Care-au așezat țara și neamul și pîinea.

A. I. ZĂINESCU

CA UN VÎRTEJ SEMINȚELE

Peșteri de foc, vuind, pînă-n copaci deschide
Toamna, ca o îngăduință-a ei dinspre auz
Pămîntul, dinspre ochi rotirea ca un arc
a păsărilor.
Nici o-ndoială-ncît bat dureros de drept
Stă fiecare-n jur cu sine, mai rămîne încă
După cum și-a spus sau nu lîngă izvoare
nașterea

Pietre măciești din piatră-acolo-ncăruntind
pe carnea
Semințelor ca un vîrtej rotindu-se, încît
Lunare foșnete și-n trup îmi încolțesc, încît
Și mîinile ca un zbor tainic retezat îmi fumegă,
Și-mi mușcă-ncet din sînge greierii,
prea-acet din inimă

Ca și cum orb mi-aș fi, mort în genunchi
pe-o flacără,

Iuți fulgere-n văzduh cît umerii-mi — și-astfel
Stă fiecare-n jur cu sine, mai rămîne încă
După cum și-a spus sau nu lîngă izvoare
nașterea

Și după cum își toarnă-n pumni caldă rugina
soarelui,
Ca o funingine din tălpi țărîna lui tulbure, încît
Se duce sufletul meu repede pe-un deal, încît

La-ntoarcere, fierb văi în urmă, albe,
cu-o lebădă la gît.

ION CHIRIAC

CÎND SUFLETUL GÎNDEȘTE

Ce-ar fi să înflorească iarna zarzării?
Ce-ar fi să albă degetele muguri?
S-ar închega pe vîrful lox în loc de fruct
o inimă?
Și, de s-ar închega, la ce să-și încălzească
singele
Căci n-au nevoie de așa ceva
Butcele vîntului pe care vreau să-l mîngîi

Lemnele spun: păduri am fost, frumoase
Mormintele pretind: oameni am fost
Casele spun că munți au fost, de piatră
Poemele pretind că suflete au fost...
Dar dacă-așa au fost de ce nu sînt?
Ciea-o fi timpul căruia cu toate
I se supun.

Ce-o fi?

Iezer mi-i sufletul și se evaporă
Și-așa cum pleacă-n zori cîte o pasăre
De soare săgetată în timp ce mai dormea
În mine prinde aripi cîte un suspin.

Aceasta-i miezul unei poezii, spun unii
Dar coaja unde-i,
Coaja ce-o să-l apere?...
Au oare boabele de ploaie coajă?
Roua ce fel de coajă are?
Și lacrima nu-i oare stropul de sudoare
Al sufletului ce se străduiește
Să se deprindă a gîndi?

CRONICA LITERARĂ

IULIAN NEACȘU

INSUL

Cel puțin sfîrșitul acestui an este evident al romanului. Momentul a fost relevat cu ocazia unor apariții substanțiale, însă proza nu este numai romanul. Ce se poate observa e nivelul scăzut al schiței și nuvelei, sărăcia tematică, excesul tehnicii care se inovează cu oarecare dezinteres de conținut. O serie întreagă de tineri prozatori — nu dintre cei al căror talent nu ne-ar putea spune ceva — par a pune programul mai presus de literatura frisăși, ideile lor despre literatură înaintea creației. În orice caz, este evident că programul acesta se reduce la expresia unei saturații de semnificații, de înțeles. Mai mult, unii tineri par chiar iritați de a fi înțeleși.

La cei mai buni dintre aceștia e vorba, cred, de o exacerbare a ideii de profesionism literar. Dar orice exagerare duce la concluzii eronate. Dacă am înțeles că un scriitor profesionist nu se lasă anexat de teme, ci și le inventează el însuși, n-am presupus nicidecum, prin aceasta, abolirea temelor, ci numai o schimbare, fundamentală, de conținut. Realismul de care fug unii n-are cum să fie eludat prin înțelegerea mai potrivită a profesionismului literar. Interogarea semnificațiilor prozei rămîne, în orice situație, examenul decisiv. La o lectură lipsită de prejudecăți, schițele și nuvelele lui Iulian Neacșu sînt de o simplitate și de un realism dintre cele mai obișnuite. Ceea ce mă face să cred că, în ciuda dificultății lor formală, autorul nu poate fi cu nici un chip asimilat dicteului oniric ori eliminării cronologiei. *Eu sînt, tu ești, el este*, este (!) o nuvelă cu subiect absolut realist. Luca și Ana nu s-au iubit niciodată pentru că fiecare a purtat în sine imaginea adevăratei iubiri din adolescență. Dificultatea vine din aglomerarea reflecțiilor, din absența „indicațiilor de regie", de care proza tradițională e plină. Atitudinea scriitorului este eludată cel puțin formal, el asimilîndu-și riscul incoerenței personajelor. Lucrurile însă nu sînt împinse în purul absurd, frîna logică este suficient prezentă pentru ca totul să poată fi înțeles împreună cu iritarea produsă de o lectură oricum neobișnuită. Personajele își aminteso fiecare propria poveste de dragoste. Un dramatism minim izvorăște din situația lor critică, din acrul de spovedanie înaintea morții pe care-l are întreaga nuvelă.

Deci, despre lipsă de control și incoerență nu se poate vorbi. De unde dar nemulțumirea lectorului? În primul rînd, din manieră. Scriitorul își cultivă o manieră de a spune derutant, prin șocuri, prefăcîndu-se că dă curs liber fluxului de mici evenimente care constituie existența. Din cînd în cînd cuvintele *cad* pe înțelesuri și atunci totul se luminează, capătă un sens. Este o tehnică bine pusă la punct de a trimite un cuvînt plin de sens *înapoi*, într-un text dezlînat, pentru a-l face relevant sau măcar inteligibil. Se urmărește, așadar, dinamitarea procesului lecturii însăși. Numai că dacă, într-adevăr, se obține efectul urmărit, nu putem să nu ne întrebăm: cu ce preț?

Trebuie să recunoaștem că adesea acest preț este minim. Semnificațiile textului sînt reduse și mă tem că mica problemă morală a tînărului profesor ajuns într-un mediu rigid și ostil n-avea nevoie de maniera în care ne este înfățișată. Așadar, sursa mai serioasă a nemulțumirii, ca s-o spunem deschis, e miza mică a multora din aceste nuvele lucrate cu un foarte bun meșteșug. Ni se pare un efort de scriitură disproporționat față de „temele" lor.

Singura nuvelă tulburătoare cu adevărat este *Insul* și, ce curios, aceasta nu se poate povesti, adică nu poate fi refăcută! (De unde se poate deduce, cu oarecare aproximație, maniera celorlalte: un nucleu epic de mică semnificație e pus în ecuație, complicat pînă la saturație). Eroul e chiar un ins, adică fără o identitate precisă (el pare a fi soldat, subaltern, acrobat etc., după sistemul de referință existențial pe care-l sugerează pe rînd autorul) care emite o sumă de reflecții despre viață, moarte, război. În fond, toată nuvela este o parabolă deschisă în care o voce desfășoară un întins monolog de-a lungul căruia, cu o inconștiență tulburătoare, se fac constatări acute asupra situației precare a insului.

Vocea comunică întretăiat, ușor incoerent, dispersiv, operînd a ciudată mutație a momentelor fluxului memorial. Amintiri din anume împrejurări sînt chemate la un fel de confruntare în alt context, încît întregul monolog evocă o existență reală și ireală, autentică și contrafăcută, plată și enigmatică. Notele esențiale contradictorii sînt puse în relații surprinzătoare și forțate să se mărturisească prin această voce a unui ins. Această parabolă deschisă (a vieții, a morții, a războiului) este, cred, tot ce a scris mai bun Iulian Neacșu.

MIHAI PELIN

INADERENȚĂ

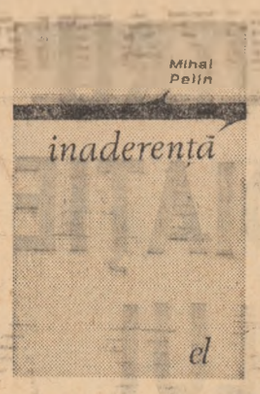

Iată un tînăr prozator căruia îi este vădit incomodă haina strîmtă a speciei scurte. Nu știu dacă în aceasta rezidă cauza slăbiciunii primelor nuvele. **Vara nenorocoasă a lupilor** este scrisă incîlcit. O poveste destul de încurcată între un fost logodnic și rivalul său, din care numai cu mare greutate poate răsări o idee de roman. Rivalitățile nu sînt acelea care par, ci au un substrat ce poate fi tulburătoare materie de roman. Chiar în primele pagini întîlnim indicarea forțelor obscure ce intră în joc („Părea că-i desparte ceva, o neînțelegere fără contur precizat sau o înțelegere mai mult decît tăcută...". „De fapt, cele cîteva cuvinte pe care le vehiculează pipăiau o prăpastie așternută între ei temeinic..."). Nefericirea ascunsă în trufie a lui Alexe, fiul unui Toma Voievod, pare să indice o dramă cu implicații mult mai întinse decît ceea ce a vrut autorul să rețină în nuvela sa, putînd fi vorba de o adîncă inaderență (în acest fel, prima nuvelă se învecinează organic cu ultima, chiar dacă între ele diferența de valoare este maximă). În fine, prea mult comentariu despre o nuvelă ratată, în care neglijențele și, mai ales, „inadecvarea" stilistică sînt supărătoare. Pe alocuri, dăm de un scris imposibil: „Nu mai tremura, ar fi fost inutil, dar simțea în stomac un gol umed, prin care se încrucișau fulgere violente de intuiteric" sau, în altă parte: „copacii și tufișurile care-i cutreerau atunci retinele" (!). Pericolul evident este cel al literaturizării. Autorul n-are nevoie de astfel de siluiri stilistice, care nici nu izbutesc de altfel să ne dea o idee despre finețea sa. Finețea stă, ni se pare, în descoperirea surprinzătoare a unor esențe ireductibile care par a porunci obscur, venite dintr-o structură biologică eliberatoare dar și demascatoare. **(Inaderența).** În momente de panică și derută, eroii săi se lasă conduși de reflexe uitate dar binefăcătoare. E cazul celor doi soldați din **Indianul**, nuvelă importantă și ea doar prin indicația pe care o conține asupra adevăratei naturi scriitoricești a lui Mihai Pelin. Mai relevantă este **Vacanța mare**, în fond, un mic roman. Procesul este însă aici urmărit dintr-o perspectivă mai cuprinzătoare. Între altele, ținta nuvelei e de a denunța lipsa de valoare a naturilor neaderente, lipsite de ax ca și de experiență adevărată și organică. Un personaj are convingerea naivă că „împrejurările ocazionale sînt incapabile să abată cît de cît un destin viguros, care se respectă". Dar anume împrejurări ocazionale l-au scos pe Popescu din destinul său „viguros", afectînd în aceeași măsură mica colectivitate a unei ferme de stat. Deciziile de care cei pe care-i privesc nu se fac ei înșiși răspunzători, au această stranie putere de a perverti. Scriitorul notează o legătură insesizabilă între incapacitatea oamenilor fermei de a o privi realist pe Sanda (o femeie tînără, un „intrus", care strică monotonia vieții localnice) și modul în care a fost destituit fostul director. El vtea să spună că dezobișnuirea de răspunderi directe este o înstrăinare care modifică mai toate funcțiunile vitale ale omului. E notabilă, întîi, pierderea simțului realității, al proporțiilor. În acest fel, împrejurări, fapte ori chiar oameni primesc semnificații inaderente, străine de adevărul esenței lor, la mijloc fiind o mistificare periculoasă și nefastă. Deprinderea de a gîndi potrivit cu natura omului sau faptelor este pierdută, ca și capacitatea de a introduce, de a integra totul în context. În ultimă instanță, procesul surprinde pierderea lentă a simțului vieții. Bineînțeles că autorul nu se lasă încă obsedat de această temă de-a dreptul tulburătoare, dar are toate șansele de a-i scrie romanul.

În fine, ajungem la nuvela care poate da cititorului deplina garanție că se află în fața unui prozator de o neașteptată seriozitate. Aceasta dă titlul volumului. **Inaderența**, și poate fi socotită fără ezitare excelentă. Soliditatea construcției răspunde unei neobișnuite capacități de a sonda resorturi umane dintre cele mai ascunse și adînci. Este un „roman" al structurilor neaderente surprinse în zbaterile prinderii de un mediu lipsit de peisaj sufletesc solicitant. Am semnalat preocuparea prozatorului de efectele „uitării", voite ori comandate, a esenței organice care nutrește condiția umană, esență care cu nici un chip nu poate fi „uitată", eludată. Lucrurile se complică în nuvela numită prin studierea relațiilor dintre mediul vechi al „orașului nostru" și cele cîteva personaje care-și caută tocmai aici întemeierea în alte asemenea prozator este maximă.

C. STĂNESCU

PANORAMIC cultural

MUZICA UȘOARĂ ȘI REDESCOPERĂ RESURSELE

Însemnări pe marginea unui recital

Am așteptat intenționat ca recitalurile susținute de Margareta Pîslaru să la sfîrșit pentru a face cîteva succinte aprecieri și mai ales pentru a trage cîteva concluzii.

Referindu-ne la spectacolul propriu-zis, vom notă îndeosebi momentele folclorice, susținute cu o vervă și un talent deosebit, precum și cele cîncî compoziții proprii. Este remarcabilă la cîntăreața noastră tendința spre multilateralitate, munca pe care o depune pentru a se autoperfecționa. Lecția Brașovului a fost utilă, orice s-ar spune! Atunci ziarul nostru a criticat-o, pe drept, pe Margareta Pîslaru; acum, faptele confirmă un salt valoric evident, de care ne bucurăm.

Prima parte a spectacolului, în ansamblu, a fost bună. A doua, în schimb, nu ne-a satisfăcut decît parțial. Îi reamintim Margaretei Pîslaru că eșecul său brașovean s-a datorat tocmai abordării unei piese care o depășea (nu numai din punct de vedere vocal). Vrea acum să cadă în aceeași greșeală? Slagăre internaționale sînt multe; credem util să aleagă dintre ele pe cele cărora le poate da viață fără ca spectatorii să regrete vreun moment că pe scenă nu se află, să zicem, Tom Jones sau Los Bravos. Fără să mai vorbim de faptul că traducerile textelor acestor melodii de largă circulație sînt întristătoare, de fapt sînt „noi texte" pe aceeași muzică. Este absolut important să se respecte măcar adevăratul titlu al slagărului (sau să se adopte unul cît de cît apropiat) și ideea de bază a textului.

În cazul recitalului la care ne referim, totul (cu excepția programului de sală — superficial) a fost bine pus la punct (felicitări OSTA-ei): ținuta scenică, prezentarea — neostentativă, decorul — simplu, orchestra lui Rolf Albrich, care ne-a făcut încă o dată dovada unei excelente pregătiri muzicale.

„Experimentul" a dat rezultate, publicul vine (mai trebuia oare să ne îndoim?); de-acum trebuie să fim mai expeditivi. Soliști de talia Margaretei Pîslaru, care să poată „ține" un spectacol de 2 ore, nu prea avem, cel mult (cu îndulgență) încă unul sau doi. În schimb grupuri „beat" vocal-instrumentale, îndeosebi studențești, avem și încă foarte bune, spre exemplu, formația timișoreană „Phoenix", distingătoare la Concursul pe țară al formațiilor studențești din 1968, care a atins un nivel valoric ce îi permite să rivalizeze cu multe grupuri de aceeași factură din străinătate. Apoi „Sincron", „Corali", „Metronom", „Olimpic '68" și altele.

Recentul recital ne-a dovedit că și la OSTA este un suflu nou. Trebuie doar mai mult curaj și mobilitate pentru a-și lărgi aria de cuprindere.

OCTAVIAN URSULESCU

FINALA BIENALEI „I. L. CARAGIALE"

FILONUL DE AUR AL FOLCLORULUI

Dacă ar fi dificile esențiale de utilizare a folclorului într-un spectacol teatral: latura etnografică, ce are ea mai pitoresc, ori latura filosofică, cea din antologia de poezie populară a lui Eliade. Dificultatea începe de la selecționarea pieselor folclorice, ale trebuind să fie cînd funcțional, ori de la punerea în evidență, regizoral, a ideii esențiale. Cel care realizează un astfel de spectacol ar trebui să fie, deci, un inteligent cunoscător de folclor și un familiarizat cu diverse procedee teatrale.

„La mal soare", montaj folcloric de Constantin Dunea, prezentat de Căminul cultural Buda — Blăgești, județul Bacău, trezește artistică Gheorghe Mihăescu și C. Dunea, asamblînd piese de teatru popular prilejuite de sărbătorile Anului Nou, axîndu-le pe tema „fortunei labile": „Roata lumii se-nvîrtește", toate sînt schimbătoare. Elementele de exuberanță și veselie, aparent disonante cu ideea (capra, căluții), sînt justificate de sensul păgîn, deoarece cînd moartea-i un motiv de bucurie. Soluția tratării se găsea doar pe linia unui teatru poetic, cu stilizare de decor și utilizare de simboluri. Deschiderea scenei devine o largă fereastră de gospodar sub care se urează, stelele purtate de interpreți închipuie un cer sub care se desfășoară acest spectacol, în lumina albastră a reflectoarelor sugerînd zorile, cînd ziua se naște din noapte, ca bucuria din durere. Tratarea scenografică a contribuit la unitatea de idee a spectacolului, culorile prelingîndu-se parcă din decor pe costumele și măștile interpreților.

„Ursitoarele", prezentat de Căminul cultural din Vadul Izei, județul Maramureș, este mai mult decît o asamblare de elemente folclorice, este o prelucrare după folclor, înțelegînd prin aceasta distribuirea fericită, într-o „piesă", prin dramatizare, a textului folcloric.

Parcă pentru a ilustra posibilitățile nesecate ale folclorului, tot Maramureșul ne oferă un spectacol de o altă factură — „Balada lui Pintea" prezentată de Căminul cultural Birsana, în adaptarea scenică a lui Isidor Ripă. A fost un spectacol în care forța bărbătească s-a îmbinat cu emoția lirică a evocării.

Aceste spectacole, care au adus pe scenă, cîte o dată, marea majoritate a oamenilor dintr-un sat, sînt o dovadă grăitoare de cît de viabilă poate să fie tradiția în mișcarea de amatori, atunci cînd se pune pasiune și discernămînt în valorificarea ei.

SABIN BORCAN

DIN FILMELE LUNII IANUARIE

● În primul rînd un film românesc, o amînată premieră: **PANTOFUL CENUȘĂRESEI**. Modernizată, „linia" basmului cunoscut ne oferă și un comic de o melancolie discretă datorat regizorului Jean Georgescu. Argumente în plus? Muzica lui M. Mălineanu și o distribuție din care amintim următoarele nume: Petre Ștefănescu-Goangă, Constanta Cimpeanu, Ileana Iordache, Stela Popescu, Geo Barton, Dorin Varga, Ovid Teodorescu.

● **LA EST DE EDEN.** După romanul lui John Steinbeck, în regia lui Elia Kazan. Un film din 1955 avînd ca protagonist pe Jeames Dean, actorul care „a avut o moarte fulgerătoare, ilustrînd personal sfîrșitul tragic al eroilor fără speranță pe care îi creează pe ecran".

● **DRUMUL SPRE SATURN și SFÎRȘITUL SATURNULUI.** Un film de anticipație tehnico-științifică? Nu, o producție sovietică inspirată de romanul lui Vasili Ardamatski și regizată de V. Azarov. Subiectul: lupta împotriva unei oficine de spionaj hitleriste care acționa în timpul ultimului război mondial pe teritoriul Uniunii Sovietice.

● Nanny Loy — al cărui film MADE IN ITALY — a fost recent programat pe ecrane — semnează regia peliculei **TATĂ DE FAMILIE** ce are ca interpreți principali pe: Leslie Caron, Claudine Auger, și Nino Manfredi.

STELA POPESCU și OVID TEODORESCU în filmul „Pantoful Cenușăresei"

● În sfîrșit, un film de Roman Polański: **CUȚITUL ÎN APĂ.**

TELEVIZIUNE

SÎMBĂTĂ, 21 DECEMBRIE 1968

PROGRAMUL I

- 17,30 Telex T. V.
- 17,35 Pentru copii: „Degetele năzdrăvane", povestire de Alecu Popovici.
- 18,05 Mult e dulce și frumoasă — emisiune de limbă română.
- 18,30 Pentru tineretul școlar.
- 19,00 Telejurnalul de seară.
- 20,00 Tele-enciclopedia.
- 21,00 Un invitat pe săptămînă: Michele.
- 21,20 Avancronica duminicală.
- 21,25 „Pe verticală, pe orizontală" — emisiune muzical-distractivă.
- 22,10 Film serial: „Răzbunătorii".

PROGRAMUL II

- 20,00 Telex T. V.
- 20,05 Parada orchestrelor de muzică ușoară. Formația: Guido Manusardi.
- 20,25 Recitalul de sîmbătă seara.
- 21,15 Roman-foileton: „Forsyte Saga" (XIV).
- 22,05 Bis pe 16 mm... Fauna insulelor Galapagos.

DUMINICĂ, 22 DECEMBRIE 1968

PROGRAMUL I

- 8,40 Pentru copii și școlari: film serial „Meteor XL-5". La șase pași de o excursie — emisiune-concurs pentru pionieri și școlari.
- 10,00 Ora satului.
- 11,30 T. V. pentru specialiștii din agricultură.
- 12,00 De strajă patriei.
- 12,30 Concert simfonic.
- 13,00 Volei masculin: Steaua — Dinamo București (Divizia națională A).
- 15,30 Telex T. V.
- 15,35 Retrospectivă olimpică „Grenoble '68".
- 17,00 Magazin duminical.
- 19,00 Telejurnal de seară.
- 19,30 Telesport.
- 19,45 Memoria peliculei.
- 20,05 Desene animate.
- 20,20 Concertul orchestrei „Doina Moldovei" din Iași.
- 20,50 Portret pe portativ — Gică Petrescu.
- 21,20 Film artistic: „Calabuch" — o producție a studiourilor spaniole.
- 22,40 Varietăți pe peliculă.
- 23,00 Telejurnalul de noapte.

PROGRAMUL II

- 20,00 Telex T. V.
- 20,05 Seară de operetă — „Gondolierii" de Sullivan. Transmisiune de la Opera din Cluj.

CINEMATOGRAFE

BECKET (ambele serii) rulează la Patria (orele 10; 13,30; 17; 20,30).
PROFESIONIȘTII rulează la Republica (orele 9; 11,30; 14; 16,30; 19; 21,30); Festival (orele 8,30; 11; 13,30; 16; 18,30; 21); Modern (orele 9,30; 12; 13,30; 17; 19,15; 21,45).
ASTĂ SEARA MĂ DISTREZ rulează la Luceafărul (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45); București (orele 8,30; 11; 13,30; 16; 18,30; 21).
MADE IN ITALY rulează la Capitol (orele 9; 11,30; 13,45; 16; 18,30; 20,45); Melodia (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45).
COLUMNA (ambele serii) rulează la Lumina (orele 9—16,45 în continuare 19,45); Feroviar (orele 9—15,30 în continuare; 18,45); Excelsior (orele 10; 13,15; 16,30; 19,45); Tomis (orele 10—16,30 în continuare, 19,45).
ZIUA ÎN CARE VIN PEȘTII rulează la Griviță (orele 9; 11,15; 13,30; 16,45; 18,15; 20,45); Floreasca (orele 9; 11,15; 13,45; 16; 18,15; 20,30), Aurora (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18; 20,30); Flamura (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30).
HEROINA (orele 15,30; 20,30); **EU TE-AM IUBIT** (orele 18); Volga (orele 9,30—16,15 în continuare, 18,30; 20,15).
ȘAPTE OAMENI DE AUR rulează la Moșilor (orele 15,30; 20,30); **COLIVIE PENTRU DOI** (orele 18).
CĂDEREA IMPERIULUI ROMAN rulează la Giulești (orele 15,30; 19).
JUDOKA, AGENT SECRET rulează la Bucegi (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30); Victoria (orele 8,45; 10,45; 12,45; 14,45; 16,45; 18,45; 20,45).
SUPERAUTOMATUL rulează la Unirea (orele 15,30). **LUSTRAGIUL** (orele 18; 20,30).
ULTIMUL VOIEVOD rulează la Lira (orele 18); **TARZAN, OMUL MAIMUȚA** (orele 15,30; 20,30).
LUSTRAGIUL Drumul Sării (orele 15; 17,30; 20).
MĂRTURISIRILE UNUI DOMN CU CAMERA MOBILATĂ rulează la Popular (orele 15,30; 20,30).
TUDOR (ambele serii) rulează la Munca (orele 15,30; 18,30).
FETE ÎN UNIFORMĂ rulează la Flacăra (orele 15,30; 20,30); **HOȚUL DE PIERSICI** (orele 18).
PRINTESA rulează la Arta (orele 9—15,45 în continuare; 18; 20,15).
OPERAȚIUNEA SAN GENNARO rulează la Vitan (orele 15,30; 20,15); **VARĂ CAPRICIOASĂ** (orele 18).
PLANETA MAIMUȚELOR rulează la Rahova (orele 15,30; 21,30); **SĂ NU NE DESPĂRȚIM** (orele 18).
MARYSIA ȘI NAPOLEON rulează la Progresul (orele 15,30; 20,30); **AVENTURIERII** (orele 18).
HOMBRE (rulează la Dacia (orele 8,15—16,30 în continuare; 18,45; 21).
NOAPTEA rulează la Central (orele 8,30; 11; 13,30; 16; 18,30; 21).
ANNA KARENINA rulează la Miorița (orele 9; 11,45; 14,30; 17,15; 20,15).
SAMURAIUL rulează la Cotroceni (orele 15,30; 20,30); rulează la Doina (orele 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30).
6 IULIE rulează la Union (orele 15,30; 18; 20,30).
VEȘNICUL ÎNTÎRZIAT rulează la Înfrățirea (orele 15,15; 17,45; 20).
VIVA MARIA rulează la Buzești (orele 15,30; 20,30).

VIAŢA DE ORGANIZAŢIE

CONSTANTE ŞI SENSURI NOI ÎN ACTIVITATEA COMITETULUI COMUNAL U. T. C.

IEŞIREA DIN ANONIMAT

...Poate de aceea cele două fete de lîngă mine, secretare de comitete comunale U.T.C., îşi luau una alteia vorba din gură, se grăbeau să intervină, să mai spună ceva, dar fără să mai adauge nimic nou, ci repetîndu-se pur şi simplu. Nu vor să rămînă mai prejos, mi-am zis, poate se şi laudă puţin, fiecare în ciuda celeilalte, în orice caz sînt, desigur, ambiţioase — ca toate femeile. Dar nu era asta. Mi-am dat seama treptat că unele din lucrurile povestite de cea dintîi erau de fapt uitate de cea de-a doua, iar aceasta şi le amintea abia cînd o auzea pe colega ei povestindu-le şi sărea imediat, cu un regret vizibil că nu şi le-a amintit ea mai degrabă: Şi eu... şi la noi.. tot aşa şi la mine.. Poate că cele două comune sînt vecine cumva, m-am întrebat la un moment dat, cu speranţa nemărturisită că aceasta putea fi tocmai explicaţia, apoi le-am întrebat nerebdător şi pe ele. Însă se aflau din păcate la zeci de kilometri distanţă, erau în acelaşi judeţ, încă în capetele opuse, iar cele două secretare nici nu se întîlneau una cu alta decît foarte rar, la cîte o şedinţă, ca acum. Şi atunci n-am izbutit deloc să mai aflu, măcar pentru mine, de ce activitatea celor două comune semăna ca două picături de apă, ca doi fraţi gemeni, în procedee, în rezultate, în iniţiative proprii, în intenţiile cele mai intime: o seară cultural-distractivă (şi eu...), o conferinţă cu tema „Prietenie, tovărăşie şi aşa mai departe" (şi la noi...), o acţiune de muncă patriotică (bineînţeles că...). Identitatea era perfectă.

Am încercat totuşi să sparg placa, să ies din ţesătura aceea cu ochiuri egale, să scap prin unul din ele — n-aveam de ales — şi am pus o întrebare ce mi se părea salvatoare. cred că m-am şi felicitat în gînd pentru ea Am vrut să aflu, de la una din ele, dacă crede că îmi poate relata o acţiune, una singură, care nu s-a mai repetat nicăieri în judeţ. A rămas puţin pe gînduri şi apoi a început, încurajator, să vorbească, dar abia a apucat să rostească două — trei vorbe, că cealaltă nu s-a putut stăpîni: şi eu... Apoi, simţindu-mi, desigur, dezamăgirea, din cine ştie ce gest involuntar, a început să-mi explice, într-un fel agresiv parcă: *la urma urmei, urmărim aceleaşi obiective, avem un scop comun, de ce trebuie neaparat să căutăm tot felul de acţiuni mai ştiu eu cum?* Iar cealaltă a căpătat şi ea curaj: *De fapt, nici nu ştiu bine dacă am făcut ceva care să nu se fi făcut în altă parte sau să fi auzit ceva care să nu se fi făcut şi la mine.* Ceea ce însemna, de acum, un fel de teoretizare, o ridicare la rangul de principiu a lipsei efortului către originalitate.

Mi s-a mai întîmplat însă şi în alte părţi. Chiar dacă nu prea numeroase exemple au în schimb o anumită periodicitate, ceea ce păstrează şi acum fenomenul în actualitate. Mi s-a întîmplat, de pildă, în cu totul alte comune, din cu totul alte judeţe, să mi se recite cîntat, parcă orînduite în strofe, aceleaşi „iniţiative proprii" de care vorbeau cele două fete de mai sus. Mai mult decît atît, ceream să mi se povestească mai în amănunt modul de desfăşurare a uneia din ele măcar, şi se continua cu aceeaşi seninătate: *atîtea* reuniuni, *atîtea* duminici cultural-sportive, *atîtea* repetiţii la brigada artistică. Pentru că nici organizatorul nu le mai ţinea minte individual, pe fiecare prin trăsăturile ei distincte sau fie şi printr-o singură trăsătură, mai altfel decît la celelalte, toate se făcuseră una după alta, una lîngă alta, şi se înregistraseră pînă şi în memorie global, una peste alta.

Este fenomenul care a hrănit ani de-a rîndul uniformizarea peisajului în activitatea organizaţiilor U.T.C. de la sate, obligîndu-le să se ia una după altă pînă cînd îşi pierdeau înfăţişarea proprie, ceea ce a dus inevitabil la sărăcie organizatorică, la absenţa unei gîndiri proprii. Cauza, sau cel puţin una din ele, este aceea care mi s-a înfăţişat şi mie de multe ori, pentru că le discutăm de o bună bucată de vreme şi am ajuns să le cam ştim pe de rost. Este în primul rînd aceea a tutelării excesive, era instructorul care alerga de la o comună la alta, ducînd după sine uniformitatea inevitabilă a „experienţei personale" pe care o folosea peste tot pe unde trecea. Era, în sfîrşit, zvîcnirea care apărea în urma unui impuls din afară ca la un şoc electric, după care totul reintra în „normal".

Dar dacă cunoaştem atît de bine cauzele, a cam sosit timpul să vedem ce facem, totuşi, pentru înlăturarea lor, fiindcă, din păcate, în multe sate s-a înrădăcinat atît de mult obişnuinţa, încît nu se mai pot despărţi de ea.

Bunele intenţii care s-au manifestat în ultima vreme, încercările de a încuraja organizaţiile de la sate spre un drum propriu, spre mai multă iniţiativă personală, s-au lovit, din păcate, nu o dată, de zidul indiferenţei. S-a stabilit, de pildă, ca organizaţiile U.T.C. să-şi rezerve una—două zile pe săptămînă la căminul cultural, în întregime ale lor. S-a spus de mult, încă de la Consfătuirea pe ţară, fiindcă nu mai putem afirma de acum că evenimentul acesta este de dată recentă. Şi totuşi, nu ştiu în cîte locuri din ţară se mai întîmplă aşa ceva, în puţine însă. Îndemnul acesta era o posibilitate ca tineretul comunei să se obişnuiască de a socoti căminul cultural un loc de întîlnire al său, un mijloc de a-l aduna de mai multe ori împreună. Dar organizaţiile n-au ştiut cum să-şi impună punctul de vedere în faţa directorilor de cămine, n-au apărat prestigiul lor cu tăria necesară, şi aceasta numai pentru că n-au înţeles exact noua autoritate ce li se crea; nu numai ca un drept, ci şi ca o datorie. Încercarea este ameninţată astfel să se aşeze, încetul cu încetul, în acelaşi anonimat în care erau îngropate şi alte iniţiative mai vechi.

Anonimatul acesta, cultivat nu cu bună ştiinţă, ci din neglijenţă şi nepăsare, merge însă mul mai departe decît s-ar putea crede. Rostul organizaţiilor U.T.C., de la sate ca şi din orice alt loc, scopul care le justifică într-un fel existenţa, este acela de a-şi spune cuvîntul în toate împrejurările în care este necesar, de a se manifesta ca o prezenţă activă, de care să se ţină seama atunci cînd sînt în joc interesele majore ale întregii comune. Dacă încercăm însă să vedem în ce sate organizaţiile U.T.C., prin reprezentanţii lor, s-au prezentat în faţa organelor locale pentru a le spune punctul lor de vedere, părerea tineretului din întreaga comună, sau pentru a le cere o acţiune de mai mare întindere, de importanţă deosebită, de care tineretul să răspundă pe tot parcursul desfăşurării ei, dacă am încerca, ziceam, ar trebui să stăm cam mult pe gînduri. Dimpotrivă, am întîlnit situaţii în care consiliul popular era cel ce mobiliza tineretul la vreo acţiune, cu ocazia înfrumuseţării care se face de obicei primăvara, în fiecare comună, sau el îndeamnă organizaţia U.T.C. să ia în primire o anume acţiune. Mult mai puţine sînt comunele în care găseşti, să zicem, cîteva hectare de livadă, luate sub directa îngrijire a tinerilor, aşa cum am aflat odată undeva, de la oamenii din sat, căci mai sînt, desigur, şi astfel de situaţii.

Prestigiul organizaţiei se cîştigă nu numai prin organizarea de *atîtea* reuniuni, sau *atîtea* expuneri, una la fel cu alta, la care tinerii vin şi nu prea, ci prin intervenţii de autoritate în împrejurări pe care tot ea singură trebuie să le caute sau să şi le creeze, prin luări de atitudine care să cîştige admiraţia întregului sat, astfel încît să se ştie în cele din urmă că U.T.C. are un cuvînt de spus într-un loc sau altul, şi nu orice fel de cuvînt. În participarea tinerilor cooperatori de producţie, de pildă, Sînt cooperative de producţie în care interesele tinerilor nu sînt susţinute la nivelul exigenţelor lor fireşti, în care, deşi tineretul constituie prezenţa cea mai numeroasă, în zootehnie, în pomicultură, în legumicultură, drepturile sale nu sînt judecate la nivelul meritelor, uneori invocîndu-se drept agrument suprem „lipsa de experienţă" a tinerilor, alte ori pur şi simplu dintr-o sfîntă uitare. În asemenea cazuri, deşi este vorba de membrii U.T.C., organizaţia lor nu este în nici un fel consultată asupra vreunor hotărîri care urmează să fie luate, dar nici organizaţia, la rîndul ei, nu se înfăţişează să ceară, ea, lucrul acesta, să-şi spună sus şi tare poziţia, de la înălţimea majorităţii colectivului. Şi dacă ar face-o măcar ea de cîteva ori la rînd, s-ar crea şi o nouă obişnuinţă; în cele din urmă, şi consultarea sa ori de cîte ori va fi necesar se va face cu dezinvoltura cu care acum nu se face aproape de loc De la organizaţia U.T.C. trebuie să pornească însă totul, pentru că despre ea este vorba în primul rînd şi nu de ceilalţi „factori". În unele locuri mi s-a spus şi acest motiv: că „factorii" sînt aceia care nu colaborează, că neglijează pur şi simplu organizaţia de tineret, şi în felul acesta nu se achită de îndatoririle fixate printr-o altă hotărîre, care spune clar că munca de educare a tineretului este o datorie a întregii societăţi. Ceea ce poate fi exact, dar numai în parte, pentru că depinde în bună măsură, dacă nu chiar în primul rînd, şi de felul cum organizaţia ştie să ceară, ea, sprijinul celorlalţi factori, de modul în care reuşeşte să se impună în ochii lor, nu prin preocupări mărunte şi nesemnificative împinse în prim plan, ci prin abordarea problemelor majore care sînt la ordinea zilei pentru întreaga comună şi prin participarea efectivă la rezolvarea lor promptă şi competentă. Este destul de firesc şi verificat în practică de nenumărate ori: sprijinul ţi se dă după cum ştii să-l ceri, iar prestigiul ţi-l capeţi după cum ştii să-l cîştigi. O asemenea participare la viaţa intimă a satului ar duce, fără îndoială, la o desprindere treptată a unor organizaţii U.T.C. de anonimatul în care se complac acum şi ar da naştere unei întreceri de prestigiu între ele, cu fapte care vor fi cu adevărat pe măsura lor.

D. MATALA

ORGANIZAŢIA U.T.C. ŞI VIAŢA CULTURALĂ A SATULUI

INIŢIATIVA, ACEST „SECRET ETERN" AL SUCCESULUI...

O idee interesantă, tradusă în viaţă...

„CLUBUL INTELECTUALULUI" DIN CHIRNOGI

Este un adevăr ce nu mai trebuie demonstrat: metamorfozele înnoitoare din peisajul satului românesc se produc, printre altele, şi ca urmare a prezenţei cotidiene, tot mai active, a unui puternic detaşament de intelectuali. În cadrul cooperativelor agricole, al întreprinderilor agricole de stat, al celor pentru mecanizare, lucrează foarte mulţi ingineri, economişti, medici veterinari. Generalizarea învăţămîntului de 8 ani, extinderea reţelei de licee teoretice şi economice, creşterea numărului şcolilor profesionale au atras la sate un număr impresionant de profesori. La dispensarele şi spitalele comunale lucrează un corp numeros de medici. Privind acest tablou complex, în care se cuprind preocupări diferite şi diverse orizonturi de pregătire profesională, apare firească necesitatea ca organizaţiile U.T.C. de la sate să desfăşoare o muncă diferenţiată, în funcţie de problemele ce-l frămîntă pe fiecare tînăr. Oricît de interesantă, de atrăgătoare ar fi, să zicem, o expunere asupra laserilor, ea nu poate fi înţeleasă fără cunoştinţe temeinice de fizică şi chimie, superioare celor dobîndite în numai şapte sau opt clase de şcoală. Să nu se facă astfel de expuneri, pe motivul accesibilităţii lor restrînse? Şi totuşi, dezbaterea unor asemenea probleme este intens solicitată de către unii membri ai organizaţiei, ingineri, profesori etc. Şi astfel de exemple s-ar mai putea da... Cum trebuie procedat în astfel de circumstanţe?

Iată întrebările de la care a pornit organizaţia U.T.C. din comuna Chirnogi, materializînd răspunsul într-o iniţiativă pe cît de interesantă, pe atît de utilă: înfiinţarea unui „Club al intelectualului", menit să asigure cadrul optim de manifestare activă a tinerilor intelectuali în viaţa politică, socială şi economică a comunei, cum şi o multilaterală informare a acestora. Organizînd, în cadrul clubului, dezbateri pe cele mai diverse probleme de specialitate sau de cultură generală — la care au participat, în afară de tinerii intelectuali ai satului, cercetători şi specialişti cu renume într-un domeniu sau altul — clubul, deşi recent înfiinţat, s-a afirmat ca o prezenţă importantă în peisajul cultural al satului. Aici au fost prezentate, de către membrii clubului, comunicări şi informări pe diferite teme economice şi politice; clubul este, de asemenea, cadrul care găzduieşte dezbateri pe marginea unor încercări literare, întîlniri cu scriitori, cu activişti de partid şi de stat, cu ziarişti, oameni de ştiinţă etc.

O recentă discuţie cu preşedintele clubului, inginerul ION OANCEA, ne-a oferit cîteva date sugestive cu privire la profilul şi activitatea acestei instituţii, prima de felul ceasta din ţara noastră.

— Clubul nostru — ne-a mărturisit interlocutorul — este organizat şi condus de către comitetul comunal U.T.C. şi cuprinde pe toţi tinerii specialişti şi profesori din comună care şi-au dat consimţămîntul să adere la activităţile lui. Programul de activităţi este eşalonat pe parcursul fiecărei săptămîni, la orele care convin celor mai mulţi dintre noi.

— Ce ne puteţi spune, concret, despre programul alcătuit?

— Pentru luna decembrie, am prevăzut, săptămînal, cîte o întîlnire cu personalităţi marcante ale vieţii obşteşti. Astfel, ne-au vizitat, pînă acum, tovarăşul Tiberiu Mureşan, directorul Institutului de cercetări pentru cereale şi plante tehnice de la Fundulea, un specialist în probleme de astronomie şi unul în probleme internaţionale. În aceeaşi perioadă, membrii clubului au prezentat referate pe diferite teme (sociologie, literatură etc.). Am prevăzut, de asemenea, întîlniri cu un grup de tineri scriitori, tema discuţiei fiind „personaiul pozitiv în literatura contemporană", şi o seară distractivă intitulată „Matineul tineretului".

— O întrebare, cu care trebuia, de fapt, să începem: Cum aţi ajuns la ideea constituirii „clubului intelectualului"?

— Precis, n-aş putea spune... Cert este, însă, că cei mai mulţi dintre noi, intelectualii satului, sîntem tineri, şi că simţeam nevoia unui loc în care să ne strîngem, să discutăm, să ne amuzăm... Eu, de pildă, am terminat numai de 3 ani facultatea. În toată această perioadă, am participat regulat la acţiunile iniţiate de către organizaţia U.T.C. Unele dintre ele erau interesante, dar, sincer vorbind, cele mai multe erau improvizate: chiar dacă pe o parte dintre uteciştii îi satisfăceau, pe mine unul — nu. Am discutat despre această chestiune cu cîţiva ingineri, colegi la I.A.S. sau la C.A.P., cu profesori... Aşa am ajuns la ideea de a organiza un club. Toţi au arătat un viu interes pentru această propunere. Sprijiniţi de către organizaţia U.T.C., am reuşit să întocmim regulamentul clubului, să dăm o primă orientare activităţii desfăşurate aici. Spun „o primă orientare", deoarece ca trebui să găsim, mai departe, noi mijloace şi forme pentru îmbunătăţirea activităţii clubului. Principalul nostru „duşman" ca fi — am hotărît — improvizaţia. Nici unuia dintre noi nu-i convine să piardă timp preţios numai pentru a se afla într-o sală pe uşa căreia stă scris „Clubul intelectualului"...

— O ultimă întrebare: oare axarea programului de club numai pe expuneri, discuţii cu personalităţi din afară, referate şi informări, întregite cu prezentarea unor încercări literare, nu conţine, măcar virtual, primejdia şablonizării programelor, a repetării unor acţiuni?

— Garantat, nu! Pentru că, în viziunea noastră, clubul nu va însemna numai astfel de activităţi, ci şi organizarea unor acţiuni cultural-distractive: programe urmate de dans, concursuri cu premii pe teme de literatură, muzică, ştiinţă, tehnică etc. În cadul clubului vom iniţia excursii, vom pune la punct un cerc al cineastului. Dar, cîte nu putem face?

...La Chirnogi a fost înfiinţat „Clubul intelectualului". Deşi la început de drum, prin acţiunile iniţiate pînă acum, prin interesul manifestat de către „fondatorii" săi, el îşi dovedeşte cu prisosinţă rolul pozitiv, novator, în viaţa culturală şi obştească a satului. Aşteptăm, în continuare, noi veşti interesante despre activitatea ce se desfăşoară aici. Şi, nu ne îndoim, aceste veşti vor veni — alături de altele, care să demonstreze că exemplul organizaţiei U.T.C. din Chirnogi a stîrnit interes şi în rîndul altor organizaţii U.T.C. de la sate.

F. GHEORGHE

NIMENI NU-I PROFET... ÎN SATUL LUI?

...şi o pledoarie care îşi aşteaptă ecoul

„În comuna Zăpodeni — ne informează tov. Constantin Horobeţ, prim-secretar al Comitetului judeţean U.T.C. Vaslui — s-o născut o iniţiativă. Organizaţia U.T.C. din comună a propus înfiinţarea unei societăţi a intelectualilor din Zăpodeni. O societate cu statut, cu program de activitate proprie. Cu un comitet de conducere. Un profesor universitar din Iaşi — născut la Zăpodeni — e propus ca „preşedinte de onoare". Societatea îşi propune forme de activitate potrivite intelectualilor. Scopul — autodepăşirea, pregătirea, dezbaterea, informarea. Pe scurt: satul, pentru intelectual, să nu poată niciodată fi echivalent cu ratarea, cu plafonarea. Un climat adecvat, efervescenţă a ideilor, indiscutabil că vor influenţa întreaga viaţă spirituală a satului. Ei vor să lanseze chemarea ca toţi intelectualii care au plecat din comună să vină, din cînd în cînd, în mijlocul intelectualilor localnici şi, în felul acesta, să sprijine eforturile pentru culturalizarea locuitorilor comunei. Şi-au găsit pînă şi denumirea: „Freamătul".

Aflăm apoi că „iniţiativa a fost stopată de „cineva de sus". Discutăm şi noi „sus" — adică tot la Vaslui. Ni se argumentează, aici, la Vaslui, că e bine să se mai tempereze entuziasmul celor aproape 50 de intelectuali (din 100 cîţi sînt în comună) care au pornit iniţiativa, să se vadă „cine sînt aceşti intelectuali", şi aceasta deoarece va mai fi nevoie de... „încă un plan".

...Comuna Zăpodeni, cu sate ascunse de văi sau răsfirate pe dealuri, e undeva, pe şoseaua Vaslui-Iaşi, dar mai peste mînă; după vreo 12 km, laşi şoseaua şi faci la dreapta încă vreo 6 km.

Casele mici şi albastre, cu flori tăiate-n lemn şi vopsite-n culori vii pe la streaşini, cu ogrăzi largi, se înlănţuiesc blînd şi şerpuiesc o dată cu uliţele prinse între văi.

Discutăm, la vremea prînzului, cu cîţiva profesori şi învăţători în cancelaria uneia din şcoli („centru"). „Sînt de 20 de ani în comună — ne spune prof. Pavel Pavel. Este adevărat că unii din tinerii absolvenţii au venit, au stat ce-au stat, dar au plecat. Însă, majoritatea au rămas. Preocupări intelectuale — culegeri de folclor şi, hai să spun, istorie. Am găsit, la cimitirul vechi, piese arheologice care atestă existenţa comunei noastre încă dela 1275. Am vrut să facem un muzeu al satului. N-am găsit spaţiu... Dar să revin. Spuneam că toată activitatea noastră intelectuală se desfăşura la căminul cultural. Adică ţineam conferinţe care ni se trimiteau gata făcute, făceam un cor, o echipă de teatru... Satisfacţii intelectuale sînt şi acestea, dar nu totdeauna printre cele mai mari. Noi avem, însă, dorinţe mai mari. Timpul pe care-l trăim ne obligă la mai mult. E o cerinţă intimă a fiecărui intelectual aceea de *a rămîne intelectual*, nimeni nu poate ocoli această dorinţă. Nu sînt tînăr, dar m-am bucurat şi am îmbrăţişat această iniţiativă a organizaţiei U.T.C."

„Eu — ne spune şi tov. Vasile Scutaru, directorul Şcolii generale nr. 1 din aceeaşi comună — sînt de 23 de ani în această localitate. O societate ca aceasta, pe care o preconizează organizaţia U.T.C., a mai existat la noi, la Zăpodeni. Se numea „Mihail Eminescu" şi a funcţionat prin 1945—1946. Fireşte, acum va fi mai largă, cu activităţi mai ample. Ne vom putea interesa de noi, ne vom putea confrunta cu noi. Dacă ar fi să socotim numai conferinţele pentru nivelul nostru — şi tot e ceva".

„Nu vor fi numai conferinţe — ne spune învăţătoarea Maria Moisa. Vom invita şi personalităţi din toată ţara. Aşa am discutat noi, în cadrul organizaţiei noastre U.T.C.".

Am dorit să cunoaştem şi părerea directorului căminului cultural — dar era plecat la Iaşi să discute cu... viitorul preşedinte de onoare al societăţii. Faptul acesta ţine loc de opinie şi-l consemnăm ca atare.

Pe secretarul comitetului comunal de partid, tovarăşul Mihai Bumbu, îl întîlnim pe creasta unui deal, pe drumul dintre două sate. Discutăm în maşină: „Prin societatea aceasta avem în vedere şi permanentizarea cadrelor. E o iniţiativă deosebită: va înviora, credem, nebănuit de mult viaţa căminului cultural. În fond, astfel va creşte şi gradul de preocupare spirituală a intelectualilor, se va influenţa întreaga viaţă politică, culturală, educativă a comunei. Aşa am apreciat situaţia în şedinţa comitetului comunal de partid şi comitetul a hotărît în unanimitate să sprijine iniţiativa. E un entuziasm viu, pe care dorim să-l menţinem, şi avem convingerea că rezultatele ne vor bucura".

...Va să zică — entuziasm real.

Ei, şi în curînd cineva va vedea că va mai fi un plan de muncă în plus! Dar va mai fi şi altceva: o înviorare a vieţii culturale, o fuziune reală a (deocamdată) 50 de minţi dornice de căutări, şi căutările acestea vor modifica sensibil biografia culturală a comunei Zăpodeni!

Trebuie însă vegheat — şi mai ales de către aparatul metodic al unităţilor de cultură judeţene — ca nu cumva să se încerce aducerea în tipare vechi a unui lucru care se anunţă — în toată accepţiunea cuvîntului — nou. Nu se poate altoi o mlădiţă tînără pe un trunchi bătrîn şi, mai ales, de altă specie. Dar entuziasmul cu care se porneşte la drum ne dă certitudinea unor succese reale.

MIRCEA LERIAN

NOTA RED. — Oare formula adoptată de intelectualii din Chirnogi n-ar putea fi aplicată şi aici, ca în atîtea alte sate?

TRAIECTORII ÎN CÎMPIA ROMÂNĂ

Noapte senină de decembrie. Asfaltul satelei aruncă reflexe albăstrii, luminat de sorii fosforescenți ai lămpilor cu neon. Reporterii au o țintă precisă: în 24 de ore, să parcurgă 500 kilometri prin satele Bărăganului, în aceste zile de sfîrșit de an. Tăbliițele indicatoare anunță din cînd în cînd numele unei comune: Coțereni, Manoaia, Alexeni, Ion Roată, Andrășești, Căzănești, Balaciu... Secvențele fugare ale peisajului — o casă nouă descoperită de farurile mașinii, fațada unui cămin cultural modern — atestă că aici locuiesc oameni harnici, buni gospodari. Din casele așezate lîngă șosea se aude timbrul curat al aparatelor de radio și, prin multe ferestre, zărim clipirea intermitentă, verzuie, a ecranelor de televizor. Ici, colo, prin curți, școlari și adolescenți fac repetiții febrile pentru Anul Nou, recită plugușorul, încearcă bu haiul, potrivesc sfîrcul bicicletei — ca să pocnească ca un pistol...

În cîteva cămine culturale rulează filme, iar afișe luminate anunță că, în curînd, va avea loc festivalul filmului la sate. Adeseori, de o parte și de alta a șoselei, privirile ne sînt atrase de mici piramide, înșirate pe linia orizontului. Sînt movile de pămînt ridicate acolo de excavatoarele ce sapă canalele viitorului sistem de irigație al Bărăganului.

Bărăganul, căruia cineva propunea, nu de mult, să i se reconsidere numele (la origine „foren vast și pustiu"), ne apare în față ca un teritoriu al civilizației, brăzdat pretutindeni de semnele noului.

Încercînd să surprindă aspecte ale vieții satului în aceste zile — în acest anotimp în care, aparent, munca agricolă încetează, dar în care, de fapt, se pun bazele viitoarei recolte — reporterii s-au oprit în mai multe comune ale județelor Ilfov și Ialomița. Primul popas l-au făcut în comuna Gheorghe Doja, vestită prin cooperativa ei de producție, care de ani de zile se menține printre fruntașele Bărăganului și ale țării.

1. CATALIZATORI AI MARILOR ENERGII

Istoria agriculturii socialiste începe, în acest sat, o dată cu toamna anului 1958, cînd 16 comuniști din comună, oameni de nădejde (dintre care unul fusese muncitor la C.F.R. și avea să le fie apoi președinte, răspundere pe care o deține fără întrerupere pînă astăzi), aduceau aici în inima Bărăganului, îndemnul înalt al partidului pentru instaurarea unei agriculturi științifice cooperatiste, temelie de viață nouă pentru oamenii satului. Cînd, în iunie 1965, conducătorii de partid și de stat au vizitat cooperativa de aici președintele ei, făcîndu-se ecoul recunoștinței sătenilor pentru calea belșugului pe care le-o deschisese partidul, spunea: „...s-a schimbat din temelie viața locuitorilor Bărăganului, acel locuitor despre care Panait Istrati spunea: „Viața lui e grea și el nădăjduiește mereu că cineva va veni, poate, o dată să arate cum poate să muncească mai cu folos acest Bărăgan...". Într-adevăr, tovarăși, s-a schimbat viața noastră, pentru că acel cineva a venit: partidul comuniștilor a venit, ne-a îndrumat și ne îndrumă pașii spre un trai tot mai fericit".

Cooperativa pleacă în viață cu cîteva hectare de pămînt, 120 oi, 6 vaci. An de an, puterea exemplului comunist, a muncii celor 16 pionieri ai cooperativizării, a adus pe ogoarele înfrățite zeci, sute de săteni. Printre cei care au urmat cu pasiune exemplul comuniștilor au fost și tinerii. Uteciștii de atunci, Văcaru Gheorghe, Popescu Stelian, Bodea Gheorghe, Nicolescu Mircea, Blender Ion, Gulie Constantin, Vasile Ion, sînt azi membri ai Partidului Comunist Român. Comuniștii de la cooperativa Gheorghe Doja au creșut o dată cu gospodăria comună a satului, căreia i-au imprimat ritmuri de dezvoltare tot mai înalte. Competența lor agricolă, organizatorică, cinstea și devotamentul pentru cooperativă și viitorul ei, toate aceste calități, proprii comuniștilor, au făcut ca aceștia să fie aleși de fiecare dată în organele de conducere. Tenacitatea și pasiunea muncii se îmbină la ei cu perspectiva îndrăzneață a viitorului. Așa se face că, în anul acesta, an bîntuit de secetă, valoarea zilei-muncă se ridică, după calcule preliminarii, la 52 lei (din care bani — 41 lei, iar restul produse). Ponderea cea mai mare în această realizare a adus-o — și aceasta este o adevărată performanță într-un an secetos — cultura mare. Porumbul, de exemplu, a dat 3075 kilograme la hectar. Producția ridicată la hectar a permis cooperativei să valorifice către stat 2 266 tone, față de cele 2 116 tone planificate.

...Și cifrele se adună mereu în carnetele noastre: 2 400 kg grîu la hectar, 2 100 kg la floarea-soarelui, peste 2 milioane lei venit din legumicultură — cu o jumătate milion mai mult decît fusese planificat. Cum au fost posibile toate acestea? Ne răspunde tovarășul Mihăilă Nicolae, secretarul comitetului de partid pe comună:

— În primăvară, cînd am înțeles că vom avea în față un an secetos, toți oamenii satului au trecut la ofensivă. În cadrul adunărilor de partid, am analizat periodic stadiul etapelor agricole și am luat măsurile corespunzătoare. Astfel, știind că la cultura mare nu vom obține producțiile planificate inițial, am organizat mai bine munca pe cele 50 hectare destinate legumiculturii. Am tratat plantele împotriva dăunătorilor, am forat puțuri pentru stropit... La nevoie, stropeam și cu găleata. La cultura mare, am urmărit ca toate lucrările să fie executate la timp și la un bun nivel agrotehnic. Ne-am străduit să menținem umiditatea solului, adaptînd prășirea la specificul dictat de secetă: nu la adîncime, ci mai la suprafață, pentru a împiedica evaporarea apei din sol. Ceea ce este însă esențial, este faptul că organizația de partid, comuniștii, prin exemplul lor, au determinat o înaltă conștiință a răspunderii la toți membrii cooperativei. La noi este foarte populară zicala „să muncim ca la noi acasă", iar atunci cînd cineva ne ține în loc, nu pierdem prilejul să-i arătăm că, dacă pierde el, pierdem cu toții. În general cred că factorul stimulator cel mai puternic îl constituie opinia de masă. Or, aici, cuvîntul cel mai important trebuie să și-l spună organizația de partid, comuniștii. Un ajutor de nădejde ne este organizația U.T.C.: hărnicia tinerilor din satul nostru, umărul lor viguros, le simțim mereu lîngă noi.

Îl ascultam și ne aminteam că, în chiar dimineața aceea, ziarele purtau pe prima pagină cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu la Plenara C.C. al P.C.R. din 16—17 decembrie a. c., în care, printre altele, se spune: „În fabrică toată lumea știe că secretarul de partid, comuniștii, se ocupă în primul rînd de producție; în sat, de asemenea, comuniștii, secretarul de partid trebuie să acorde principala atenție producției agricole. Problema centrală la sate este producția agricolă și trebuie să judecăm munca secretarului comunal, a organizației de partid, a tuturor comuniștilor, în raport cu rezultatele obținute în creșterea producției agricole".

2. PAGINI ALBE, PENTRU NOI PUNCTE DIN GHID

...Vizităm sectorul zootehnic. Înserarea a căzut de mult, dar aici, în „sectorul industrial" — cum numesc cooperatorii zootehnia — munca se desfășoară mai departe, într-un ritm viu. Pentru toți cei o sută și ceva de lucrători din sector, ora aceasta este o „oră de vîrf": este clipa în care se rotunjește bilanțul zilei și se fac pregătirile pentru a doua zi. Reținem cîteva cifre din caietul brigadierului GHEORGHE CĂLIN: „Azi am livrat 2 112 litri lapte (cu două sute și ceva mai mult decît era prevăzut — n.n.); am pregătit pentru valorificare încă cincizeci de porci grași și zece tăurași. Douăsprezece vițele, din rasa „Roșie dobrogeană" le-am separat pentru prăsilă". Și mai departe, din același carnet, subliniat cu trei linii groase de creion: „La grupele de vaci ale lui Aurel Mihalcea, Gheorghe Tăbăcioiu și Ion Bardușelu, trebuie să crească rația de hurtuială. Avem posibilitatea să facem să crească producția cam cu două sute de litri zilnic. În grajdul nr. 3 nu-i lumină. Astăseară, trebuie să vină neapărat electricianul, pentru că, altfel, ce cîștigăm la Mihalcea și la ceilalți, pierdem aici"...

Însemnări lapidare, fraze scurte, nervoase... gîndurile unui om inimos, stăpîn pe meserie, pasionat de problemele cooperativei. De altfel, a fi brigadier zootehnic la C.A.P. „Gheorghe Doja" este o răspundere ce presupune o seamă de calități. O mie de taurine, trei mii cinci sute de oi, un rulaj anual de două mii și ceva de porci și circa optzeci de mii de păsări — a căror contribuție la venitul cooperativei se cifrează la aproape *patru milioane* de lei — nu pot fi date decît pe mîna celui mai gospodar dintre gospodarii satului.

„Omul potrivit la locul potrivit — ne duce gîndul mai departe tovarășul *Ion Spătărelu*, președintele cooperativei agricole. Respectarea acestui principiu trebuie să fie un lucru sfînt. Le spun deseori, mai ales tinerilor care rămîn în cooperativă după absolvirea celor opt clase: mai băieți, tot ce vedeți aici, și sediu, și grajduri, și animale, și mașini, nu ni le-a lăsat nimeni moștenire, ci noi le-am făcut. Am depus, pentru asta, eforturi mari, iar statul ne-a ajutat cu toate puterile lui. Prin hărnicie, prin dăruire, voi sînteți cei care aveți datoria, în primul rînd, față de voi și de noi, mai vîrstnicii satului, să rotunjiți și mai mult averea noastră obștească...

În '58, cînd unii dintre acești tineri nici nu mergeau încă la școală, cooperatorii se aflau la început de drum. Au început de la 12 lei valoarea zilei-muncă. Erau însă convinși că zootehnia, are aici, la ei, toate condițiile. Cu fondurile cooperativei au cumpărat atunci cîteva junci, apoi, cu cei aproape *două milioane* de lei credite acordate de stat, au construit grajduri, au procurat alte aproape o sută de vaci cu lapte. În 1964, cînd zootehnia a adus în bilanțul cooperativei un venit de un milion de lei, multora, pur și simplu, nu le venea să-și creadă ochilor. Și iată că, anul acesta, venitul a ajuns la aproape patru milioane. Ceea ce a săltat considerabil au fost efectivele și, mai ales, producțiile *aproape că s-au triplat*. Numai din zootehnie, în acest an foarte secetos, cooperatorii din Gheorghe Doja trimit consumatorilor de la orașe și industriei noastre alimentare aproape jumătate de milion litri de lapte, mai mult de douăzeci de vagoane carne, importante cantități de lînă.

...De unde au pornit, unde au ajuns și, mai ales, unde vor ajunge cu zootehnia cooperatorii din „Gheorghe Doja"? În carnetele cu cifre ale interlocutorilor noștri mai sînt încă pagini albe, pentru succesele noi, tot mai mari, ale viitorului... Pentru noile puncte din ghidul de mîine al satului.

4. TABLOU DE FAMILIE

Pe șoseaua București — Constanța, în comuna Malu, oprim în fața unei case. O casă oarecare, dintr-un sat oarecare. Ne pofterște în tindă un bărbat încă în putere. Ni se recomandă: „Dumitru F. Marin, fost pălmaș, azi cooperator".

— Dar de ce o astfel de precizare?

— Pentru că e nevoie de ea! O impune viața. Eu m-am născut și am crescut cu încă nouă suflete într-o odaie. Azi sîntem patru, în patru camere. Vi se pare un lucru mărunt?

Ascultînd destăinuirea primitoarei noastre gazde, privirea ne este atrasă de un tablou de familie. În mijloc, îl recunoaștem pe taica Dumitru cu soția, apoi, în dreapta și în stînga sase bărbați și cinci femei, cîțiva băieți și fetițe de vîrsta grădiniței.

— Parcă spuneați că patru sînteți în casă...

— Și n-am spus adevărul? Atîția, pentru că ceilalți și-au luat zborul.

Și arătătorul mîinii drepte începe să alunece pe chipurile rînduite... ca la fotograf.

— Asta e Gheorghe — inginer la ferma de stat de la Horia, cestălalt e Stan — muncitor la București; dincolo e Ioana, măritată la Ploiești. Are și ea calificare, dar nu mai lucrează. O ține bărbatu-său și pe ea și pe copii. Lîngă Ioana e Iancu, șofer la C.A.P.-ul nostru. Aici e Sica, artistă la „Estradă", la București, iar ăsta e Sebastian, cooperator și secretar de U.T.C. pe comună... Pe toți i-am dat țării. Că ea are nevoie de ei, să construiască și s-o apere la nevoie... Ceilalți sînt gineri, nurori și nepoți. Și pe ei îi consider tot copiii mei. Sînt mîndru de ei, că sînt harnici.

...Un tată, un socru și un bunic, mîndru că este cooperator, vorbește de copiii săi, despre destinele lor în anii noștri. Cîte astfel de mărturisiri s-ar putea strînge din satele și orașele țării noastre?

O RA marilor

SATELE BĂRĂGANULUI

3. SE POATE ȘI MAI MULT? SE POATE!

În biroul președintelui cooperativei agricole din Malu, sîntem martorii unei discuții aprinse. O transcriem întocmai:

— Să ne fie clar, nu avem scuze! N-am știut să ne descurcăm în anul ăsta de secetă! Undeva am greșit; altfel, nu rămîneam cu producțiile așa de departe de vecini... Cei din Grindu au obținut 3 500 de kilograme de grîu la hectar și tot atîta la porumb, iar noi abia 2 900 la grîu și 2 200 la porumb; ei au valorificat 3 000 de porci grași, iar noi doar 1 100. La Sărăteni, hectarul de sfeclă a produs patruzeci și patru de tone, iar la noi numai douăzeci și cinci. Iar producția de lapte, noi nu vom putea s-o realizăm decît în procent de 75 la sută...

— A fost secetă!

— Dar la ei n-a fost secetă? Altu-i baiul. Am greșit, cum spuneam, undeva... Unde? Hai să descoperim, că timpul e scurt. De mîine începem munca la întocmirea planului de producție pe anul viitor...

— Păi, ne-am oare zgîrcit la administrarea îngrășămintelor chimice...

— Asta așa e!

— N-am irigat atît cît puteam... Trei sute de hectare este prea puțin pentru noi, care avem pămîntul numai pe malul Ialomiței.

— Și asta-i adevărat!

— 30 la sută din suprafața cu grîu e cultivată cu soiuri slab productive... asta, orice s-ar zice, e un procent cam mare...

— Am întîrziat și cu recoltatul...

— I-am cam ocolit pe mecanizatori la lucrările de întreținere, iar noi n-am executat prășitul în timpul optim...

Discuții sincere, analitice, constructive. Președintele cooperativei, tovarășul Alexandru Badea, inginerul agronom, Cristache Popa, brigadierii Ștefan Năftănăilă, Vasile Ioniță, Nicolae Stan și îngrijitorii de animale Toma Rădulescu, Filofteia și Olga Ioniță s-au strîns cu toții — și nu e prima oară cînd o fac — ca să dea un răspuns cît mai bun și mai exact, la întrebarea: ce trebuie făcut, astfel ca în anul viitor să fim cel puțin la nivelul vecinilor?

Fără îndoială, răspunsul definitiv îl va da adunarea generală; acum se formulează doar propuneri, se aduc argumente în sprijinul introducerii noului. Reținem dintre ele: toată suprafața cultivată cu grîu a fost însămînțată numai cu soiuri valoroase; au fost procurate cu două sute de tone îngrășăminte chimice mai multe decît anul trecut; vor fi amenajate încă două sute de hectare pentru irigat; va fi sporită suprafața cultivată cu plante furajere, legume și orez; vor fi extinse suprafețele rezervate semincerelor; numărul porcilor grași livrați va ajunge la 3 000...

— Ce efect vor avea toate aceste măsuri asupra producției?

— Calculele — ne răspunde tovarășul Badea — o arată clar. Valoarea producției globale va crește cu vreo patru milioane și jumătate de lei. E numai un prim calcul. Dar începînd de mîine, 20 decembrie, vom trece la calculul concret. Avem nădejdea că măsurile ce le vom lua ne vor aduce un cîștig și mai bun.

...De afară, dintr-o curte vecină, răzbeau pînă aici vocile copiilor ce repetau colindul:

„Semne bune anul are!..."

FORȚELE MOTRICE ALE DEZVOLTĂRII

(Urmare din pag. I)

Victoria revoluției socialiste și transformarea revoluționară a societății noastre au generat schimbări adînci în condițiile de muncă și de viață ale tuturor claselor și păturilor sociale. Socialismul a dus la închegarea **unității de interese a muncitorilor, țăranilor, intelectualilor, a tuturor oamenilor muncii**, fără deosebire de naționalitate. Prin urmare, unitatea intereselor politice, economice, ideologice ale poporului român este rezultatul unui proces istoric obiectiv, efectul firesc al marilor transformări revoluționare din țara noastră.

Această unitate constituie forța care asigură trăinicia orînduirii noastre, progresul și prosperitatea României socialiste, ea creînd condiții, practic inepuizabile, pentru afirmarea spiritului creator al oamenilor muncii de la orașe și sate. Crearea Frontului Unității Socialiste, ca organism politic permanent, larg reprezentativ, din care fac parte Partidul Comunist Român, precum și principalele organizații de masă, obștești și profesionale, consiliile oamenilor muncii ai naționalităților conlocuitoare, deschide noi posibilități pentru afirmarea pregnantă a unității și coeziunii poporului, pentru sporirea contribuției maselor largi la conducerea treburilor de stat și obștești.

Premisa obiectivă a unității poporului o constituie statornicirea și continua dezvoltare a proprietății socialiste, atît în forma proprietății de stat, cît și a proprietății cooperatiste. Proprietatea socialistă a dat naștere comunității de interese ale tuturor celor ce muncesc, întrucît, pe temeiul ei, oamenii muncii sînt stăpînii tuturor resurselor și bogățiilor țării și, în același timp, se bucură de rodul muncii lor.

Alături de proprietatea socialistă, un fenomen cu profunde implicații pozitive asupra evoluției unității de interese a poporului îl constituie statornicirea și perfecționarea relațiilor de producție socialiste din societatea noastră. Întemeindu-se pe proprietatea socială asupra mijloacelor de producție, relațiile de producție socialiste exclud exploatarea omului de către om și promovează, în schimb, relații sociale de înaltă echitate între membrii societății, relații care stau la baza libertății sociale a individului, a afirmării personalității sale.

Ca una din forțele motrice ale dezvoltării sociale, unitatea întregului popor își găsește explicația și în aceea că, pe baza unității de interese și aspirații ale fiecărei clase și categorii sociale, se asigură, totodată, concordanța între interesele generale ale societății și interesele individuale ale tuturor cetățenilor. Aceasta face ca muncitorii, țăranii, intelectualii, toți cei ce muncesc, indiferent de naționalitate, să se atașeze trup și suflet de societatea socialistă, să contribuie cu toate forțele lor la dezvoltarea ei. Așa se și explică faptul că oamenii muncii își aduc cu toții contribuția activă, entuziastă, la înfăptuirea politicii partidului, aceasta reprezentînd expresia celor mai înalte aspirații și interese ale poporului.

În complexul de factori care îndeplinesc rolul de forțe motrice ale dezvoltării sociale în țara noastră, rolul principal revine alianței muncitorești-țărănești. Acest rol decurge, în mod firesc, din însuși conținutul acestei alianțe, care este indisolubil legat de sarcinile ce revin celor două clase în procesul desfășurării neîntrerupte a construcției socialiste, din faptul că ele dețin rolul hotărîtor în producția bunurilor materiale. În același timp, clasa muncitoare și țărănimea sînt unite printr-o prietenie și alianță trainică, cimentate prin lupta socială comună, bazate pe interese economice și politice unitare, pe relații de producție socialiste, existente atît în industrie cît și în agricultură.

În strînsă unire cu clasa muncitoare și țărănimea, intelectualitatea — o altă importantă forță motrice a dezvoltării sociale — își aduce o contribuție de preț la opera de edificare a construcției socialiste în țara noastră.

Ce caracterizează fiecare dintre aceste componente ale forțelor dezvoltării sociale din România de astăzi, în ce se concretizează contribuția lor la această dezvoltare?

În condițiile României socialiste, **clasa muncitoare** este — așa cum se stipulează în însăși Constituția țării — clasa conducătoare a societății. Temeiul unui asemenea rol se află în experiența bogată acumulată în conducerea societății, în capacitatea mobilizatoare, în spiritul de disciplină și organizare, în consecvența și fermitatea politică, în înalta sa conștiință revoluționară.

În anii orînduirii socialiste, clasa muncitoare a cunoscut un intens proces de evoluție socială, politică și culturală. Factorul principal de care se leagă această evoluție este vasta operă de industrializare a țării, organizată și condusă de Partidul Comunist Român.

Consecință directă a procesului de industrializare asupra evoluției clasei muncitoare este creșterea numerică a acesteia. Sutele de fabrici și uzine intrate în funcțiune de-a lungul anilor de construcție socialistă, lărgirea și modernizarea celor existente, ramurile industriale nou apărute au asigurat atragerea în producția industrială a unui însemnat detașament de muncitori. Acest fenomen demografic a făcut să sporească continuu rîndurile clasei muncitoare în țara noastră.

De dezvoltarea industrială a țării se leagă și schimbările produse în nivelul pregătirii profesionale a celor ce muncesc. În acest sens, se poate vorbi de o continuă ridicare a nivelului științific, tehnic și cultural al muncitorilor, ceea ce își găsește expresia în creșterea competenței și capacității creatoare manifestate în producție.

O dovadă probantă a rolului de forță motrice a dezvoltării sociale pe care o reprezintă clasa muncitoare, a evoluției sale, o constituie faptul că, în procesul industrializării socialiste, industria a devenit ramura conducătoare în economie. Expresie a acestui proces este, în primul rînd, creșterea ponderii industriei în venitul național, ponderea ce constituie criteriul principal de apreciere a dezvoltării industriale a unei țări.

Desăvîrșirea construcției socialiste în țara noastră nu poate fi concepută decît în condițiile dezvoltării pe mai departe a bazei tehnice-materiale a socialismului și, strîns legat de aceasta, ale creșterii continue a ponderii muncii calificate în totalul forței de muncă. Corelînd aceste două elemente, partidul nostru acordă, în continuare, întreaga atenție perfecționării pregătirii tehnice-profesionale a muncitorilor, formării de noi cadre cu înaltă calificare pentru industria modernă. Aceasta își găsește materializarea în Directivele celui de-al IX-lea Congres al P.C.R., potrivit cărora, pînă la sfîrșitul actualului cincinal, vor fi pregătiți, printre numeroase alte cadre, peste 334 000 de muncitori calificați.

Aliată de nădejde a clasei muncitoare, țărănimea a trecut, la rîndul ei, în anii socialismului, printr-un profund proces revoluționar, datorită căruia ea se prezintă astăzi ca o clasă omogenă, animată de interese comune: dezvoltarea și înflorirea proprietății cooperatiste, desăvîrșirea construcției noastre socialiste.

O vie expresie a transformărilor petrecute în modul de existență și de muncă al țărănimii, în conștiința sa, o constituie participarea la munca obștească din cooperativa agricolă, interesul manifestat față de desfășurarea întregii vieți social-politice a țării. Totodată, relațiile de producție socialiste statornicite în agricultură constituie temelia pe care se desfășoară procesul de lărgire continuă a orizontului politic, cultural și științific al țărănimii, de ridicare a nivelului ei profesional.

Semnificativ pentru contribuția pe care o aduce țărănimea la progresul social al țării este faptul că, astăzi, agricultura reușește să asigure aprovizionarea cu produse agroalimentare a populației, nevoile de materii prime ale industriei, rezervele de stat, precum și unele disponibilități pentru export. Și aceasta, pentru că țărănimea, folosind cu pricepere baza tehnică-materială creată la sate, a reușit să sporească substanțial producții medii la hectar, obținînd an de an recolte tot mai înalte.

Politica partidului și a statului nostru de dezvoltare a bazei tehnice-materiale a agriculturii, de modernizare a producției, de creare a unei agriculturi intensive, care să se afirme printr-o înaltă productivitate, se reflectă nu numai asupra factorilor de producție, ci și asupra tuturor laturilor vieții sociale. În condițiile pătrunderii tot mai accelerate a progresului tehnic în agricultură — ca expresie a dezvoltării bazei tehnice-materiale — se modifică și se perfecționează tot mai mult activitatea oamenilor, se ac-

germinații

5. LA SĂVENI, ÎN FAȚA UNEI FÎNTÎNI...

...Satul Săveni își trage obîrșia — ni se spune — de la unul Savu, sau Săveanu, care, în drumul făcut cu turmele de la deal la Dunăre s-a oprit aici, lîngă apa domoală a Ialomiței. Legenda și istoria se întrepătrund. Cărturarii satului au alcătuit, cîndva, o interesantă monografie a acestor locuri, mărturie peste veacuri a trudei bunilor și străbunilor care au muncit și au trăit pe aceste pămînturi. Monografia, cu filele îngălbenite de vreme, se află în păstrarea bibliotecii căminului cultural. În curînd, un colectiv de intelectuali ai satului îi vor adăuga date noi, aducînd-o la actualitate.

Pînă atunci, însă, vom încerca noi să schițăm — fie și sumar — aceste date care lipsesc.

...În 1961, satul cunoaște cel mai important eveniment al existenței sale: 38 de familii se decid să intre în marea familie a agriculturii socialiste. Erau săraci: aveau cu totul 387 hectare, în bună parte acoperite cu nisipuri roșii, zburătoare, de stepă; mai aveau și 9 atelaje, 9 pluguri, 7 prășitori și cîteva căruțe.

Cooperativa numără azi 1 340 de agricultori harnici și bogați: ei muncesc un teritoriu de 5 320 hectare, au o avere obștească de 23 000 000, beneficiază de tehnica modernă a irigațiilor (fiind proprietari a 11 aspersoare și 9 autopompe); căruțelor din 1961 le-au luat locul 13 autocamioane, iar la I.M.A. 49 de tractoare, numeroase agregate și combine lucrează în fiecare an pentru ei.

22 cadre didactice, 3 ingineri agronomi, un dispensar uman și o casă de nașteri cu un medic și 7 oficianți sanitari, un dispensar veterinar cu un medic și 2 veterinari — completează peisajul social al satului cu prezența unui numeric detașament de intelectuali, pe care statul i-a trimis pe cheltuiala sa la Săveni pentru a se îngriji de nevoile spirituale și materiale ale sătenilor.

Satul este de multă vreme electrificat, iar în curțile oamenilor puțurile bătrînești au fost de mult astupate, în locul lor apărînd cișmelele, care aduc apa din rezervoarele construite pe dealul vecin. Gospodinele nu mai preferă bucatele la fumul înecăcios al cocenilor de porumb, ci la flacăra albastră, curată a aragazului; la fiecare a 4-a gospodărie vezi o antenă de televizor; aparatele de radio fac parte din decorul fiecărei case. În sfîrșit — pentru a completa tabloul — vom mai nota numai faptul că 10 la sută din locuințele vechi au rămas nedemolate, construindu-se, în ultimii ani, circa 800 de locuințe noi.

Un sat „fără necazuri"? Necazurile sînt de categoria celui pe care ni-l mărturisea o bătrînă, pe uliță: „De ce nu îmi bagă cișmeaua în curte, acum, ci tocmai la primăvară?".

Cișmeaua se află deocamdată la colțul străzii, iar bătrîna a uitat — sau poate nu a uitat, ci s-a deprins, cu toată ființa ei, cu realitățile satului socialist — și nu mai vrea să-și amintească vremea cînd căra apa, cu cobilița, tocmai de la rîu...

Desigur, toate acestea și multe încă altele își vor găsi loc în monografia satului Săveni, adusă stringent „la actualitate" — așa cum ne asigura un localnic, în curtea căminului cultural. Dar oare filele scrise vor izbuti să țină pasul, zilnic, cu viața?

6. SCURT MONOLOG...

Din vorbă în vorbă, discutînd cu oamenii din Săveni, am ajuns la prevederile proiectului de lege privind impunerea veniturilor realizate din activități agricole. Ne pregăteam să cerem exemple concrete din sat, cînd cineva a intervenit:

— Stați, nu mai căutați alt exemplu! Iată exemplul meu...

Interlocutorul se numește Ion Ursache. Din buzunarul de la haină, a scos un carnețel pe care l-a deschis undeva, pe la mijloc.

— Iată, împreună cu familia, eu fac, anual, cam șapte sute de zile muncă. Asta înseamnă în bani cam 20 000 lei, pentru care mi se percepe un impozit de 2 640 lei. La început, să fiu drept, m-am cam încruntat. E vorba, totuși, de două mii și șase sute de lei... Dar pe urmă am început să socotesc mai adînc. Și am scris pe pagina astălaltă a carnetului: vasăzică, cooperativa nu mai plătește impozit pentru că-l plătim noi, membrii cooperatori, în funcție de veniturile realizate. Ce sumă se cîștigă prin asta, sumă cu care se întregește fondul de retribuție la ziua-muncă? M-am dus la noi, la contabilitate, am cercetat și am aflat: 600 000 lei. Împărțind suma asta la totalul de zile-muncă efectuate într-un an, ieșe că retribuția va crește cu 3 lei. Și atunci, 3 înmulțit cu 700 fac 2 100 lei. Rămînea, deci, ceea ce plătesc eu în plus, față de cît am plătit pînă acum, sînt 540 lei. Adică a patruzecea parte din ceea ce am cîștigat.

Cei din jurul nostru au schimbat priviri între ei aprobînd din cap. Era un calcul sănătos, drept, real.

— Apoi, își continuă vorba tovarășul Ion Ursache — mai e o chestiune. Pentru toate cîte s-au făcut în satul nostru — și pentru toate cîte se vor mai face — e oare mult ca eu să dau suma asta? Nu este! Cît a costat podul peste Ialomița, făcut de stat, acum cîțiva ani, noi din impozitul nostru n-am fi putut achita nici în douăzeci de ani. Și cît ne trebuia podul ăsta! Pînă a se construi treceam prin apă! Iar acum avem zilnic în sat șase curse de autobuze. Statul făurind uzine, ne asigură tractoare, tot felul de mașini care ne ușurează munca, îngrășăminte, semințe de soi; am fost racordați la sistemul național de energie electrică. La cooperativă avem trei ingineri, în sat 22 de profesori și învățători; copiii noștri pot să învețe la școlile cele mai înalte...

Orice am fi adăugat noi, ar fi fost de prisos. Un om al satului, unul din milioanele de țărani, cu gîndirea sa vie, temeinică, sănătoasă, făcuse cea mai științifică, cea mai argumentată demonstrație cu putință. Și acest lucru la Săveni, undeva, în Bărăgan, în județul Ialomița...

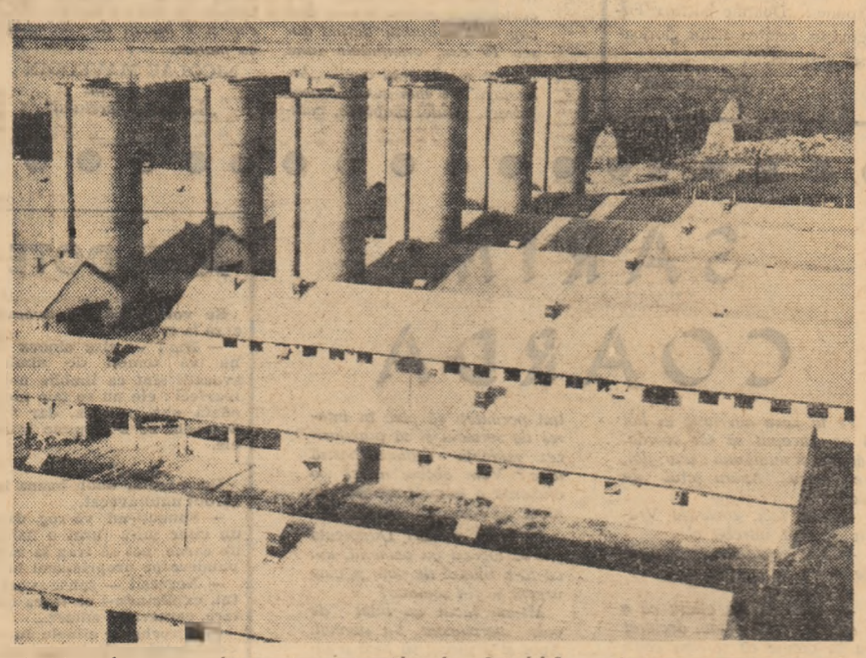

Astăzi, satul se recomandă și prin construcțiile sale. „Orășelele" zootehnice însoțesc de-a lungul și de-a latul țării marile artere ale noului, ale socialismului

7. SEMNE BUNE ANUL ARE...

Ultimii kilometri i-am parcurs pe șoseaua asfaltată ce leagă Oltenița de București, trecînd și prin comuna Hotarele (pe acolo unde, de curînd, ziarul nostru a organizat cea de-a 7-a ediție a Serilor „Scînteii tineretului" dedicată tinerilor de la sate). Am zărit, din goana mașinii, sala căminului cultural în care, pentru cîteva ore, scriitori, actori, cîntăreți, cunoscuți oameni de artă și cultură s-au întîlnit cu tineretul celei mai mari comune a județului Ilfov. Ne-am amintit cele spuse atunci, în seara lui 9 decembrie, de unul din invitații noștri — sociologul Neamțu Octavian de la Institutul de cercetări pentru economia agrară: „Sala în care ne aflăm nu este o sală de sat. Nu ne aflăm într-un sat, sau, mai bine-zis, nu ne aflăm într-un sat așa cum îl știam în urmă cu 30 sau 40 de ani. Sala aceasta este o sală cu public de oraș. Pentru că ceea ce dă valoare unui public este nivelul său cultural".

Kilometrajul de bord arată cu puțin peste 500 kilometri, cînd în fața mașinii au apărut, din noapte, contururile Capitalei.

De la răspîntia ultimei uliițe a ultimului sat parcurs, ne-a urmărit pînă la redacție timbrul plăcut al unei voci tinere, care repeta tradiționala urare românească:

„Semne bune anul are..."

Reportaj de GHEORGHE FECIORU și ATANASIE TOMA. Fotografii de ION CUCU

SOCIETĂȚII NOASTRE

celerează procesul de urbanizare, se creează condiții pentru apropierea tot mai rapidă a caracterului muncii agricole de cel al muncii industriale.

Un aport de seamă la dezvoltarea societății noastre socialiste, la progresul patriei, îl aduce intelectualitatea, care participă, alături de ceilalți oameni ai muncii, la întreaga viață socială și politică a țării. Intelectualitatea — parte integrantă a întregului popor — își aduce o contribuție de preț la dezvoltarea economiei, științei, învățămîntului, la îmbunătățirea asistenței medicale, la înflorirea culturii socialiste. Aportul ei crescînd la dezvoltarea societății noastre este o expresie a faptului că, astăzi, intelectualitatea urmează cu încredere partidul comuniștilor, că numărul și ponderea în societate a oamenilor de știință și cultură au cunoscut o dezvoltare fără precedent în istoria poporului nostru. În anii socialismului, în rîndurile intelectualității au pătruns un număr impresionant de tineri reprezentînd toate clasele și păturile sociale din România.

Unită într-un singur front, intelectualitatea, aparținînd tuturor generațiilor, este o participantă activă la ridicarea edificiului socialist pe treptele lui cele mai înalte. Construcția noii societăți, arată partidul nostru, nu poate fi dusă la bun sfîrșit fără a pune la temelia ei tot ceea ce omenirea a creat mai bun în toate domeniile de activitate și, în primul rînd, în domeniul științei. Găsim, în aceasta, reflectarea unei necesități obiective a progresului social; astăzi, cînd sîntem martorii unui uriaș avînt al științei, progresul material și spiritual poate fi realizat numai în condițiile dezvoltării continue a cercetării științifice, ale ridicării pe trepte superioare a procesului cunoașterii.

Întrucît noua societate se construiește pe baza celei mai înalte științe și culturi, în viitor va crește și mai mult contribuția intelectualității la dezvoltarea economică, științifică și culturală a patriei. Referindu-ne, de pildă, la domeniul cercetării științifice, trebuie subliniat că partidul și statul nostru acordă o atenție deosebită întăririi bazei materiale și a potențialului de cadre destinate cercetării științifice. În perioada actualului cincinal sînt prevăzute fonduri însemnate pentru finanțarea cercetărilor, pentru construirea de noi institute și laboratoare, pentru dotarea lor cu aparatură științifică. În același timp, la sfîrșitul anului 1970, numărul cadrelor de cercetare va ajunge la peste 30 000 de persoane, activitatea lor fiind pusă în slujba soluționării unor probleme majore — imediate și de perspectivă — ale economiei și culturii românești.

Procesul dezvoltării sociale în România, în anii socialismului, este strîns legat și de aportul adus de tineretul patriei noastre, care reprezintă un însemnat factor al progresului societății. Fructificînd din plin condițiile create de partidul și statul nostru, tineretul țării, prezență activă în uzine și pe ogoare, în școli și facultăți, adaugă, prin munca lui, noi valori materiale și spirituale economiei, științei și culturii românești.

Dînd o înaltă apreciere contribuției aduse de tînăra generație la progresul țării, al națiunii noastre socialiste, Plenara C.C. al P.C.R. din noiembrie-decembrie 1967 sublinia: **„Caracterizat prin înalt devotament față de cauza partidului, însuflețit de dragoste profundă față de patrie, tineretul a participat cu entuziasm și abnegație — alături de întregul popor — la înfăptuirea tuturor marilor transformări revoluționare petrecute în România, și-a adus contribuția la lupta pentru progresul economiei, științei și culturii. Ceea ce s-a înfăptuit în acest timp în toate domeniile construcției socialismului incorporează organic și hărnicia, elanul și inițiativa tineretului. În prezent, răspunzînd condițiilor ce i-au fost create, grijii cu care este înconjurat de partid și popor, întregul tineret al țării, fără deosebire de naționalitate, participă activ la viața politică, economică și socială, își consacră puterea sa de muncă înfăptuirii mărețului program de ridicare a patriei pe noi trepte ale progresului și civilizației".**

Aportul tineretului, cu dinamismul, pasiunea, elanul său viguros de muncă, la desăvîrșirea operei de construcție socialistă în țara noastră, îl recomandă ca pe o veritabilă forță socială, ca pe un factor de seamă al dezvoltării societății noastre. Participarea Uniunii Tineretului Comunist la Frontul Unității Socialiste aduce o nouă și expresivă confirmare a acestei realități, deschide noi posibilități tineretului, organizațiilor sale, de a participa tot mai activ la eforturile generale ale poporului pentru înflorirea patriei noastre.

În climatul favorabil al condițiilor create de orînduirea noastră pentru afirmarea capacităților creatoare ale fiecărui membru al societății, tineretul găsește solul fertil, generos, al fructificării idealurilor nobile ce îl animă. Răspunzînd chemării partidului, tinerii patriei — muncitori, țărani, intelectuali — își fac o datorie de onoare din a-și închina elanul și capacitatea creatoare înfăptuirii, împreună cu întregul popor, a marilor obiective stabilite de partid, sprijinind cu elan activitatea plină de înaltă răspundere a partidului, politica sa internă și externă, hotărîți să contribuie în tot mai mare măsură la ridicarea continuă a nivelului de civilizație și bunăstare a poporului, la înflorirea patriei noastre socialiste.

TRIBUNA cititorului

O întîlnire cu cititorii captivează întotdeauna fie și numai prin aceea că observațiile, sugestiile ce se fac cu un astfel de prilej, poartă vizibil marca sincerității. Relația „producător"-„consumator" se desfășoară în astfel de cazuri fără sinuozități și apeluri la termeni din dicționarul diplomatic, ca între vechi și trainice cunoștințe. Și, e firesc, ținînd mai ales seama de scopul comun al celor două părți. Transcriem, în acest sens, cîteva „voci din public", colectate cu prilejul unei întîlniri cu tinerii noștri cititori-elevi din Bîrlad.

OPREA ION: În cadrul ciclului de articole „Pentru cine scriu, pentru ce scriu", publicat în „Scînteia tineretului", Ana Blandiana spunea că nu scriitorul își alege publicul, ci invers. Parafrazînd, nu ziarul își alege publicul, ci acesta din urmă își indică opțiunile. „Scînteia tineretului" este citită nu numai de tineri, ci și de vîrstnici, și aceasta spune ceva. Mi-au plăcut multe articole, dar îmi amintesc cu plăcere de cele privind tinerii și autoperfecționarea profesională, o temă ce se cere periodic tratată, pentru că pe noi, elevii, ne interesează. Școala o face mai puțin (abia în clasa a XII-a).

O anumită tendință spre formulări vagi e de observat totuși în unele articole. Anchetele și reportajele pe tema „Tinerețe, educație, răspundere" (nici alte teme nu fac excepție) sînt „întinse" prea mult. Ziariștii cunosc, cred eu bine, efectul unor asemenea articole.

ION ȚUGULEA: De remarcat salturile calitative sesizabile prin tematică variată, interesant tratată, și grija pentru formulări. În compartimentul „elevi" și „cultură" se simte un suflu nou. Aș observa abordarea cu mai multă competență a relațiilor dintre băieți și fete, tratarea acestei probleme prin prisma ideologiei noastre.

CLIȘU I.: „Scînteia tineretului" place și prin preocuparea pentru cultivarea unor tradiții. Să se continue rubrica „Fișe ale unui dicționar enciclopedic pentru tineret". Dar aici să nu se publice extrase din „Dicționarul enciclopedic român", pentru că-l avem fiecare în bibliotecă. Și mai e ceva: aș vrea să participă la o seară a „Scînteii tineretului" organizată, de pildă, la Bîrlad. Ce ziceți de idee?

NOVAC GRUIA: Aș dori ca pagina externă să fie făcută nu numai din telegrame, mai mult sau mai puțin importante, așa cum le găsești în fiecare ziar, ci alcătuită special pentru tineret, cu note de călătorie cît mai multe, fotografii interesante, comentarii și corespondențe din străinătate pe marginea unor evenimente absolut necesare a fi cunoscute de tineri.

ȚUȚU VERONICA: Se scrie încă puțin despre orientarea profesională, numai în preajma sfîrșitului de an școlar. Nu credeți că aceasta e o temă mare și „veșnică"? Am dori să aflăm mai multe lucruri despre felul cum și-au ales profesiunea oamenii mari, profesorii, academicienii. Ar fi, de asemenea, utilă prezentarea inspirată a facultăților, a perspectivelor pe care le oferă fiecare. În orientarea elevilor de clasa a IX-a (spre real sau uman) redacția, prin sfatul unor oameni competenți, ne-ar putea ajuta. Cum se face alegerea? După aptitudini sau alte criterii? Nouă, la școală ni s-a spus să ne orientăm mai mult spre real. De ce?

NOTA REDACȚIEI: Însușindu-și observațiile și mulțumind pentru sugestiile făcute, „Scînteia tineretului" se adresează pe această cale și altor cititori, rugîndu-i să-și comunice părerile cu privire la ziar. În plus: ce ați zice ca, dumneavoastră înșivă, unii dintre cei ce pledați pentru astfel de idei, să încercați să deveniți colaboratorii noștri, realizînd articole sau corespondențe pe aceste teme?

DAN HULIERA
redactor la televiziune

PERSONALITATEA PEDAGOGICĂ A TÎNĂRULUI PROFESOR

Primim din partea tov. prof. Ion Ciurea, de la Brașov — pe marginea unei discuții organizate de ziarul nostru — următoarea intervenție, la care subscriem:

Discuția organizată de redacția „Scînteii tineretului" în legătură cu tinerele cadre didactice o consider utilă și deosebit de interesantă.

Este cunoscut și unanim recunoscut rolul deosebit de însemnat pe care îl are cadrul didactic în instruirea și educarea, în formarea și dezvoltarea personalității tineretului aflat pe băncile școlii. Pentru a-și putea însă îndeplini cu succes sarcinile ce îi revin, pentru a exercita o înrîurire educativă corespunzătoare etapei actuale de dezvoltare a societății noastre, cadrul didactic trebuie să aibă, mai întîi, el însuși o personalitate de pedagog bine conturată.

Cum lecția constituie forma de bază, forma cea mai organizată de desfășurare a activității instructiv-educative, mă voi referi cu deosebire la ea.

Lecțiile tinerelor cadre didactice sînt de obicei bune, cu un conținut științific corespunzător cerințelor programei (uneori chiar supraîncărcate), corecte sub aspect metodic. Se desfășoară cu însuflețire, însoțite adesea de fior emoțional, poate și de unele urme ale timidității, ceea ce le dă farmec. Le lipsește însă stilul propriu, personalitatea (lecțiile tinerilor se asemănă atît de mult unele cu altele, din toate reieșind pregnant în relief — în locul personalității pedagogului care desfășoară activitatea — tiparul prescripțiilor însușite).

În școală, în primii ani de activitate la catedră, se formează personalitatea de educator a cadrului didactic. Rolul de a îndruma pașii tînărului învățător sau profesor pe drumul anevoios și lung al descoperirii și dezvoltării propriei personalități de pedagog îi revine, desigur, directorului de școală și inspectorului metodist (acesta din urmă în mai mică măsură, numai spontan). Prin indicațiile pe care le dau, însă, unii directori de școală, în loc să ofere perspective largi, închistează în limite strînse personalitatea tinerilor profesori, sau o canalizează pe alte făgașuri decît cele firești. Se întîmplă uneori ca analiza lecțiilor să decurgă în felul acesta: „Nu ai făcut bine așa. Lecția și-a realizat numai în parte scopul propus. Eu — spune directorul — în cazul acesta aș fi procedat așa și așa și aș fi obținut rezultatul dorit. Caută să procedezi în felul acesta și dumneata pe viitor". Fără să analizăm în amănunt, în conținutul lui concret, un asemenea mod de a îndruma, este ușor de observat că principial este greșit. Și este greșit pentru că nu pornește de la ceea ce este caracteristic personalității în devenire a pedagogului.

Există însă și un alt mod de a analiza lecțiile bogate în orizonturi. Îmi amintesc, de pildă, că am asistat la una dintre școlile de pe raza orașului Brașov, împreună cu directorul acelei școli, la o lecție de istorie, la clasa a VIII-a, ținută de un profesor tînăr absolvent. Tema lecției era: „Luptele lui Ștefan cel Mare cu turcii". Îmi amintesc de această lecție în strînsă legătură cu modul în care a analizat-o directorul. A spus — și pe bună dreptate — că lecția a avut un conținut științific bogat, corespunzător cerințelor programei, că a fost bine realizată din punct de vedere metodic, încît nu are de făcut obiecții în această privință. A arătat însă, în continuare, că, totuși, lecția nu și-a realizat întrutotul scopul propus, mai ales scopul educativ. Tînărul profesor a găsit calea spre gîndirea elevilor (s-a făcut înțeles), dar nu a găsit și calea spre inima lor...

În cadrul discuțiilor purtate pe marginea lecției a surprins mai ales faptul că directorul școlii nu s-a grăbit să ofere o anumită soluție concretă pentru înlăturarea neajunsului constatat. I-a spus numai tînărului profesor să se gîndească singur, să se frămînte, exprimîndu-și convingerea că va găsi singur soluția, calea de urmat, și că aceasta va fi negreșit mai bună decît cea pe care el ca director ar fi putut-o indica.

Am insistat mai mult asupra acestui exemplu pentru că se pare, în esența lui, destul de edificator pentru modul în care directorul școlii poate să sprijine tinerele cadre didactice în formarea personalității de pedagog, încît să fie în măsură să facă din lecții adevărate acte de creație pedagogică, cu efecte profunde în conștiința și în inima elevilor.

Prof. IOAN CIUREA
Brașov

CUM SE COMUNICĂ UN ADEVĂR ?

(Urmare din pag. I-a)

femeie tînără care acceptă curtea unui bărbat căsătorit și cu care ajunge chiar să și convieţuiască ? (Soția lui a aflat și au loc scene urite). Ce să facă această tînără ? Să renunțe la această dragoste ? Dacă Codul Familiei și, după cum știu regimul nostru, protejează familia, atunci de ce se dă ajutorul familial și pentru copiii mamelor singure ? Și ce drepturi are o fată-mamă (!) necăsătorită ? Care este, în regimul nostru, situația copiilor nelegitimi sau numai recunoscuți de tată (!!) din punct de vedere juridic, social, moral?" **(fată).**

b) „Am 16 ani. Tatăl meu găsește de cuviință să-mi **interzică o relație de prietenie** cu un băiat. Ce mă sfătuiți ? Ce voi avea de făcut atunci cînd nu-mi voi mai putea iubi soțul, deși nu voi iubi un alt bărbat ? Se poate concepe o viață nouă cu un alt bărbat, atîta timp cît nu ești divortată ? Se pot iubi doi bărbați deodată ? Este bine ca soțul să fie mai vîrstnic cu 12 ani ? Ce voi putea face dacă el nu va fi de acord să avem copil, iar eu voi încerca zadarnic să-l conving ? **(fată).**

c) „Poate fi socotită un fenomen lipsa de stimă reciprocă dintre unii tineri de astăzi ? Și ce mijloace de remediere există ?" **(fată).**

d) „Dacă situația economică (personală) are vreo influență asupra raporturilor dintre cei care se iubesc ?" **(fată).**

e) „Cum se poate îndepărta gelozia ambelor părți ?" **(fată).**

f) „Care sînt cauzele că un bărbat sau o femeie, în căsnicie, caută să se înșele unul pe altul ?" **(fată).**

g) „Cum trebuie să se poarte o fată cu un băiat, pentru a-l atrage și a-l păstra, ținînd seama că un băiat caută să vorbească cu mai multe fete dintr-odată ?" **(fată).**

h) „Cum trebuie să se poarte o femeie cu soțul ei cînd vede sau simte că-i înșelată de el, ca să nu se despartă ?" **(fată).**

i) „Ce răspuns dați aceleia care iubește un bărbat căsătorit, cînd și el o iubește, dîndu-și seama amîndoi că fac o greșeală față de ei și față de societate ?" **(fată).**

j) „Pentru ce există astăzi, nu o dată, atîta neîncredere între tineri și între soți ?" **(fată).**

k) „Ce reprezintă **neîncrederea** între doi tineri care totuși se iubesc ?" **(fată).**

l) „Este oare logic ca doi tineri să trăiască împreună fără a fi căsătoriți legitim ?" **(fată).**

m) „Este bine să-l arăți cuiva dragostea pe față ? Sau să-l ții mai bine «în șah» ?".

n) „Se poate numi dragoste atașamentul față de cineva, dacă nu-i cunoști toate calitățile, fizice și psihice ?"

o) „Mie, cînd merg cu prietenul meu la restaurant, să bem o bere, nu-mi dă voie să mă uit în altă parte".

p) „Cînd mă întîlnesc cu prietenul meu, sînt foarte timidă. Aș vrea să am curaj de a-i răspunde altfel, dar nu știu cum".

r) „Eu iubesc un băiat, dar nu știu de ce".

s) „De ce eu, cînd mă văd cu prietenul meu, n-am ce discuta ?".

t) „Cum trebuie să se poarte o fată cu un băiat pentru a-l păstra ? La un moment dat se instalează plictiseala, obișnuința".

1964.

a) „Pentru ce se nasc copii anormali ? Ce este o sarcină ? Cum ne apărăm de boală ?" (13 ani, **fată).**

b) „De ce, de la o anumită vîrstă, fetele simt nevoia de a avea un prieten, cu toate că și în mijlocul părinților simt aceleași sentimente și se simt bine ? Cum contribuie prietenia dintre un băiat și o fată la dezvoltarea lor morală și fizică ? Cum poate o fată să scape de un băiat pe care, totuși, îl iubește ? De ce atunci cînd nu vezi pe cineva care îți place, simți nevoia să-l vezi ? După ce se cunoaște o fată cînd nu mai e domnișoară ? De ce-s unele fete prea naive ? Ce-i iubirea și cum se manifestă ea ?" (14 ani, **fată).**

c) „De ce o fată, cînd iubește un băiat, trebuie să facă ce spune el ?" (13 ani, **fată).**

d) „De ce dragostea presupune, în cele mai multe cazuri și-n ultimă instanță, actul sexual ? În timpul adolescenței se manifestă, deseori, o pornire excesivă către actul sexual. Principiile morale se ridică împotriva actului sexual în perioada adolescenței. Cum se rezolvă totuși această problemă ?" (18 ani, **băiat).**

FILE DINTR-UN EXAMEN PSIHO-PEDAGOGIC.

I) **Întrebare :** Nivelul de cunoștințe în problema sexuală ?

Răspuns : Nu știu nimic.

Î : Ce boli cunoști ?

R : Am auzit de sifilis, altceva nu știu.

Î : La ce vîrstă crezi nimerit să se înceapă viața sexuală ?

R : Fetele la 24—25 ani, băieții la 30—31.

Î : Urmările actului sexual, pe plan intim, social-moral ?

R : Rămîn gravide, se pot îmbolnăvi ; pot fi trimiși într-o școală de corecție, iar fata poate rămîne decăzută în fața prietenilor și a prietenelor.

Î : Virginitatea ?

R : Înseamnă a fi fată mare.

Î : Fecundația ?

R : La plante cu ajutorul polenului. La animale rezultă un pui din raportul sexual. La om rezultă un copil din raportul sexual.

Î : Despre naștere ?

R. : La 9 luni după raportul sexual, copilul se naște. În tot acest timp de 9 luni, s-a dezvoltat.

Î : Pubertate ?

R : Înseamnă o dezvoltare înaintată.

Î : Cum ți-ai făcut educația sexuală ?

R. : Toate acestea le-am aflat de la Spitalul nr. 9, deși nu voiam să le aflu. Am mai aflat lucruri și de la părinții mei, dar totul a fost în legătură cu viața de toate zilele sau în legătură cu unele întîmplări. Aș vrea ca educația sexuală să se predea serios în școală (12 ani, 6 luni, **fată).**

II) „În jurul datei de 1 august 1964 am cunoscut un băiat în vîrstă de 22 de ani, în Cișmigiu. După ce ne-am plimbat puțin, m-a condus pînă aproape de casă, rămînînd să ne întîlnim a doua zi, la ora 10 dimineața. M-am întîlnit cu el și am fost să bem cîte o cafea, iar apoi am intrat la film. După ce am ieșit de la film, am stat în Cișmigiu și ne-am mai plimbat, apoi seara am mers la restaurant, unde am băut puțin vin și am mîncat ceva. Cînd am plecat de la restaurant eram puțin amețită și m-am dus la el acasă. A doua zi, la ora 9, m-am dus acasă la mine. Mămica m-a dus la doctor și a început să-mi spună că nu e bine ce-am făcut. Eu i-am promis că n-o să mai fac așa ceva. Cînd mămica îmi explica și-mi dădea de exemplu alte fete — nu știu de ce, dar lucrurile astea mă enervau. După două săptămîni am fugit din nou de-acasă, fiind bătută de mama, și am lipsit două zile. Prima zi am fost la un băiat acasă, împreună cu o altă fată și încă un băiat. Dimineața, fata cu care eram s-a dus acasă, iar eu am mai rămas încă o noapte, plecînd abia a doua zi. Ajungînd acasă, mămica mi-a spus că mă primește și că mă va duce la un doctor dacă îi promit că nu voi mai face așa ceva. Dîndu-mi seama de lucrul grav pe care l-am făcut, i-am promis și într-adevăr nu voi mai face așa ceva în viața mea (!) Menționez că nu am avut nici un sentiment de dragoste pentru băiatul cu care am avut de-a face. Din clasa a V-a am avut simpatie pentru băieți, fiind influențată de acea fată care-mi povestea fel de fel de lucruri. Acest lucru l-am făcut din plictiseală și influență. Mămica nu mi-a povestit nimic, niciodată, despre aceste lucruri. Cred că dacă nu voi mai face ce-am făcut, voi fi stimată de băieți" (12 ani, 8 luni, **fată).**

III) „Cu toate că am luat medicamentele prescrise de domnul doctor T., situația mea nu s-a îmbunătățit. Mă liniștesc, nervii mei se relaxează, dar începe să mă doară îngrozitor capul, iar tîmplele îmi bat puternic. Totul începe să apară altfel înaintea mea. Toate acestea mă preocupă foarte mult. Văd această situație ca pe-o nenorocire. Despre situația mea și despre sex știu cam multe față de vîrsta mea. Aceste lucruri le-am aflat în special de la băieți, dar și de la cinema. Astfel, am fost la filmul „Cerul și mocirla". Aceste prostii mă preocupă și accelerează boala ce o am. Și cu toate acestea, vă întreb : de ce această boală o am numai eu ? De ce fetele nu mă atrag, dar mă gîndesc la ele ? De ce o mică prostie pe care-o spune un băiat mă tulbură atît de tare ? De ce simt într-una o jenă care nu mă lasă să dorm nici atunci cînd nu mă gîndesc la situația mea ?" (15 ani, 6 luni, **băiat).**

Această ploaie de întrebări și mărturisiri (directe sau ocolite, „mascate", brutale, uneori frizînd chiar vulgaritatea), obținute de la niște adolescenți—fete și băieți—de 13—18 ani, cer neapărat, din partea noastră, răspunsuri clare, științifice, echilibrate. Cine le dă ? Și-n ce moment anume ? Părinții ? Profesorii în general ? Dirigintele clasei ? Ori îi lăsăm pe adolescenți la discreția „informațiilor" eronate și îndeobște dubioase, culese de ici și de colo, de pe la colegii lor, și așa insuficient informați, interpretînd lucrurile în mod simplist, unilateral ? Prima măsură care se impune : cercetarea sistematică, pe baza unui chestionar minuțios, întocmit de specialiști, care să măsoare nivelul real — față cu necesitățile inevitabile — al cunoștințelor adolescenților în domeniul acesta atît de controversat. (Vom reveni).

ACTUALITATEA

● PESTE 400 DE TINERI din orașul Bistrița și din împrejurimi au fost sărbătoriți cu prilejul majoratului. Colegii lor de muncă, prietenii și părinții au venit să-i felicite, au vizionat împreună un program artistic.

Zilele trecute, comitetul orășenesc Năsăud al U.T.C. a organizat un „carnaval al tinerilor majori".

M. IOAN

N. R. Subredacția ziarului nostru din județul Argeș ne-a informat că și elevii de la Liceul economic din Cîmpulung au fost sărbătoriți cu prilejul împlinirii vîrstei de 18 ani. Pentru ei s-a prezentat montajul literar-muzical „România — pămînt străbun" și un program susținut de corul și echipa de dansuri.

DE CE LA GIURGIU ?

Vă pasionează ghicitorile, misterele ? Aveți atunci ocazia să vă îmbogățiți colecția, cu concursul redacției Editurii „Meridiane", care a început să lanseze pe piață cărți poștale ilustrate de genul : „Orășelul copiilor. Castelul de cleștar". Atît. Dacă nu cunoașteți singur din ce localitate provine imaginea, puteți foarte bine să ghiciți, să visați sau chiar să întreprindeți, pe cont propriu, cercetări documentare.

Unii dintre dv., care au vizitat fostul Orășel al copiilor, organizat, în iarna trecută, în incinta Expoziției din apropierea Casei Scînteii, veți dezlega, probabil, fără prea mare greutate, enigma de mai sus. Dar misterul prin care ilustrata respectivă a ajuns să se vîndă actualmente la Giurgiu este, în schimb, mult mai greu de elucidat. Poate că cei în cauză să fi vrut să suplinească, astfel, lipsa acută de cărți poștale a orașului de la Dunăre. Sau poate că serviciile de difuzare s-au orientat după numele autoarei fotografiei, Valentina Giurgeanu ?

ELENA POPA

Deocamdată ascultă povești de vînătoare... Mai tîrziu, cine știe, se vor lăuda și ei cu trofeele lor

Foto : GR. PREPELIȚĂ

Cabinetul metodologic-sociologic în acțiune

LA IAȘI

Comitetul pentru Cultură și Artă al județului Iași a luat inițiativa creării unui Cabinet metodologic-sociologic. Înființat cu sprijinul direct al catedrei de sociologie al Facultății de filozofie din București, Cabinetul și-a propus să studieze atent fenomenele vieții sociale și, legat de aceasta, activitatea așezămintelor culturale din județul Iași ; să întocmească o documentare, pe baza căreia să fie informați activiștii culturali asupra a tot ceea ce este nou și înaintat, în țară și peste hotare în sociologia culturii de masă ; să orienteze și să ajute la pregătirea și perfecționarea diferențiată a activului cultural etc. În cadrul manifestărilor organizate de cabinet, prof. univ. H. Sthal a vorbit despre tehnicile culturii de masă, iar lect. univ. H. Culea și Maria Ilarionescu au dat două consultații despre tehnica sondării opiniei publice și interpretarea rezultatelor investigațiilor opiniei publice. Cu sprijinul lect. univ. Pompiliu Grigorescu — de la catedra de sociologie a Facultății de filozofie din București — Cabinetul metodologic - sociologic, condus, de prof. univ. dr. docent Vasile Pavelcu, și-a propus un vast plan de acticitate în perspectivă : lecții de sociologie pentru activiștii culturali, instruirea săptămînală a inspectorilor metodiști privind problemele imediate ale activității așezămintelor de cultură de la sate, lansarea unui chestionar cu zece întrebări pentru fiecare comună și sat în parte, a cărui completare cu date „la zi" este menit să faciliteze o cunoaștere exactă a realității și, în funcție de aceasta, să se stabilească forme și activități eficiente etc.

M. L.

ÎN LIBRĂRII

EUGEN BARBU : **„Osînda soarelui"** (versuri), (E. T., lei 7,25).
AUREL DRAGOȘ MUNTEANU : **„Singuri"** (E.P.L., lei 4,25).
DUMITRU TODERICIU : **„O aventură în adînc"**, Col. științifico-fantastică (E. T., lei 5,50).
JACK LONDON : **„Focul"** (E. T., lei 1,75).
JULES VERNE : **„20 000 de leghe sub mări"** (E. T., lei 9,25).
JEAN VILAR : **„Tradiția teatrală"** (Ed. Meridiane, lei 3,75).
ION DEMETER : **„Declarația drepturilor omului"** (E.P., lei 4).
GH. UNC. C. MOCANU : **„13 Decembrie 1918"** (E. P., lei 3,75).

„Preuniversitaria" la VIAȚA STUDENȚEASCĂ

Inițiativelor publicistice relevabile propuse cititorilor de revista „Viața studențească", actualul an universitar le adaugă una de mare însemnătate. Colectivul redacțional, animat de dorința de a veni în sprijinul elevilor din clasa a XII-a, care se pregătesc pentru admiterea în învățămîntul superior, a inaugurat o nouă rubrică „Preuniversitaria". În fiecare miercuri, o pagină specială, „PREUNIVERSITARIA", este dedicată unor convorbiri cu profesori universitari despre cerințele pregătirii, în vederea admiterii în învățămîntul superior, prezentărilor unor institute și facultăți, consultațiilor specialiștilor cu privire la alegerea viitoarelor profesii, măsurilor curente privitoare la admiterea în învățămîntul superior, unui dialog cu cititorii elevi asupra tuturor problemelor care îi preocupă. De asemenea, în pagină sînt prezente articole, știri, reportaje asupra stadiului pregătirilor și acțiunilor ce se întreprind în toate liceele din țară în legătură cu admiterea în învățămîntul superior.

Pagina „PREUNIVERSITARIA", ca de altfel lectura întregii reviste „Viața studențească", reprezintă pentru elevii claselor superioare un prim și util contact, o inițiere în viața universitară.

Prin oportunitatea și eficiența sa, inițiativa amintită a revistei „Viața studențească" merită să fie consemnată și — mai ales — cunoscută de cei interesați, de elevii care în curînd vor deveni... universitari.

● ÎN COMUNA IERNUT, județul Mureș, important centru energetic al țării, s-au turnat primii metri cubi de beton la fundațiile unei mari fabrici de nutrețuri combinate și a unei îngrășătorii forțate de tineret taurin. Capacitatea anuală de livrare va fi de cca. 10 000 capete animale, cu o greutate medie de 350 kg.

V. I.

● FABRICA DE PLACAJ din cadrul Combinatului de industrializare a lemnului Tg. Jiu își mărește capacitatea de producție. O nouă linie tehnologică, modernă, a fost dată în exploatare. Se lucrează la cea de a doua linie, care va asigura o producție și o productivitate a muncii sporite.

S. TITUS

● ORAȘUL TÎRGOVIȘTE, leagăn al culturii românești, găzduiește, în casa locuită odinioară de Brătescu-Voinești, muzeul scriitorilor. În prima sală întîlnim operele istoricilor Udrește Năsturel, Constantin Cantacuzino-Stolnicul. În altă sală sînt prezenți poeții Văcărești. Muzeul expune facsimilul Proclamației de la Izlaz, editată în tipografia proprie a lui I. Heliade-Rădulescu, un exemplar din „Gramatica" sa, numere din diferite gazete pe care le-a condus. Emoționează semnătura lui Alexandru Vlahuță într-o condică de prezență a gimnaziului la care preda în 1880 franceza și latina, a acestui îndrăgit scriitor care spune : „Doarme bătrîna Tîrgoviște, cetatea atîtor glorioase amintiri...".

AL. DEȘLIU

CE E NOU ÎN INDUSTRIA UȘOARĂ ?

Întreaga producție a industriei ușoare din anul 1950 se realizează în prezent în numai 45 de zile. Această creștere a producției a fost însoțită și de sporirea continuă a sortimentelor. Numai în acest an au fost introduse în producția de serie articole de corsetărie din fire elastomere, țesături din fibre polinozice, mochete și covoare tip „Tufting", confecții din țesături și tricoturi cașerate pe folii de poliuretan, noi tipuri de aragaze și multe altele.

O atenție deosebită se acordă și îmbunătățirii calității produselor. În cursul acestui an s-au introdus și extins o serie de procedee tehnologice moderne, menite să contribuie la realizarea acestui obiectiv. Astfel s-a extins procedeul de vopsire sub presiune a fibrelor sintetice care, concomitent cu reducerea duratei de vopsire, îmbunătățește calitatea : umidificarea și anticontractarea țesăturilor de lînă fină, procedeul de vaporizare în două faze a articolelor imprimate, introducerea unor azuranți optici care ajută la obținerea unui grad de alb superior la țesături și altele.

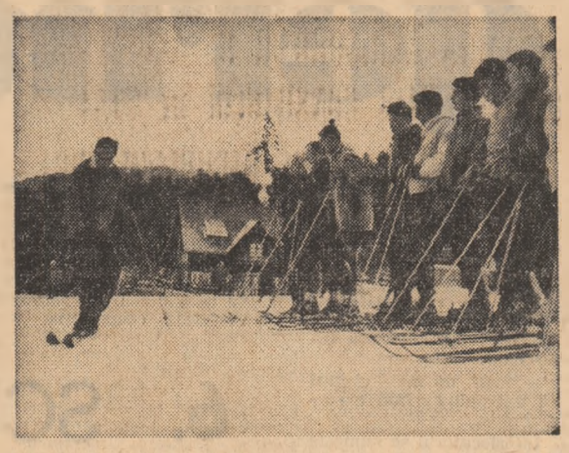

Lecție de schi

DESCOPERIRI ARHEOLOGICE

Situată la 14 km. nord de Dunăre, pe șoseaua București-Oltenița, comuna Curcani a devenit, într-un fel, un șantier arheologic. Recent, în curtea unui gospodar s-au descoperit 2 morminte datînd din sec. IV e.n., osemintele unui bărbat și ale unui copil. „Arheologii" au mai găsit 17 vase întregi, fibule, pieptene, cataframe, fragmente de sticlă, materiale care se încadrează în cultura Sîntana de Mureș-Cernealov. Alte săpături recente au scos la iveală o vatră de cuptor, tot din sec. IV e.n. și 2 bucăți de cărămidă cu mortar.

NICOLAE MAVRODIN
subredacția „Scînteii tineretului"

SATIRA • UMOR

VASILE BĂRAN

CONSULTAȚIE

Multă vreme mi-a fost imposibil să-mi dau seama cum își întrerupe el durerile de inimă, pentru că nu se poate să nu aibă dureri de inimă de vreme ce-a plecat pe neașteptate la mare, înfierbîntat și cu un basc pe cap, și nu s-a mai întors nici cînd i s-a spus că băiatul s-a făcut de-un an.

Explicația mi-a dat-o un specialist :

— Fără îndoială — m-a invitat el să iau loc în fotoliu — individul deține un dispozitiv special, care stimulează nervii sinusului carotidian, aflat în ceafă. Acești nervi reduc, la rîndul lor, tensiunea arterială, și astfel durerea încetează în cîteva minute.

— În cîteva minute ? — m-am mirat eu.

— Se poate și în cîteva secunde, mi-a explicat specialistul. Dar pentru asta e necesar încă un dispozitiv. Pe un cordon purtat în jurul taliei se montează o mică baterie care este conectată printr-un conductor la un emițător mic fixat pe piept cu ajutorul...

— Și nu mai simți nimic ?

— Absolut nimic.

Nu puteam să nu-l cred : specialistul părăsise patru copii.

ECHILIBRU

Doi porumbei, doi cerbi, doi copaci, doi elefanți, două furnici, două semințe de floarea-soarelui, doi șoareci, două boabe de muștar, doi tigri, o vulpe și un vulpoi, două rîndunici, doi iepuri, două verze, doi miei, doi pui de lup...

— Gata ! De-ajuns ! — țipă Noe. Se răstoarnă arca.

— Doi cățel... continuă magazionerul, dar Noe îl opri.

— Am spus : nu mai iau pe nimeni !

— Vă rog — îl sfătui magazionerul. Sînt ușori... Numai doi cățel...

— Nimic, nimic ! — nu vru s-audă Noe.

— Atunci măcar unul, mai încercă magazionerul să-l înduplece, un singur cățel, nici aerul nu-l mai ușor ca el, o să fie nevoie, vă rog, o să vedeți...

Dar Noe, în încăpățînarea lui, porni arca.

Și astfel mieii nu mai crescură.

„Trage cu urechea"

Desen de OCTAVIAN ANDRONIC

SĂRIM COARDA

Pe la zece am ieșit în hol și am început să sări coarda. Săream și număram : unu, doi, trei, patru... Apăru șeful de sector :

— Ce faci, tovarășe Vrăbiuță ? mă întrebă el.

— Sar coarda, tovarășe șef de sector.

— De ce ?

— Așa... M-am gîndit că e o acțiune utilă — am declarat eu în vreme ce săream coarda cu și mai mult elan. Am constatat că dacă reușești să sari coarda de vreo 30 de ori la rînd fără să greșești, începi să-ți recapeți încrederea în propriile forțe.

— Ei, lasă-mă ! se îndoi șeful.

— Dacă vă spun ! Această acțiune este foarte utilă în procesul de producție. Aduce optimism. Dacă nu-mi reușește o lucrare, în loc să mă demobilizez, ies pe hol și sar coarda. Pe urmă, revin la treabă și totul merge strună !

— Crezi că acțiunea dă rezultate ?

— Rezultate imediate. Nu vreți să încercați ?

— Știu eu ? Nu-mi iese bilanțul... Șeful se uită pe furiș în jur, apoi spuse :

— Ia dă-mi nițel drăcia aia !

I-am dat-o. A sărit ce a sărit, pe urmă a plecat și a revenit foarte fericit.

— Mi-a ieșit bilanțul !

— Păi vedeți...

— Tovarășe Vrăbiuță, găsesc că inițiativa dumitale ar trebui popularizată. Așa, de exemplu, noi avem în instituție cerc filatelist, cerc radiofonist, avem chiar și un cerc de croitorie ! N-am putea noi oare, pe linie...

— Cum să nu putem ! Acceptați să fiți președinte și membru fondator al cercului de sărit coarda ?

— Accept, spuse șeful plin de modestie.

— Acțiunea pe care o inițiați, tovarășe șef, este deosebit de importantă, am remarcat eu. Dar dacă vom lucra sectar, ea se golește de conținut. Eu propun de aceea să provocăm la întrecere și alte instituții de departament. Ce părere aveți ?

— Paternitatea inițiativei rămîne însă a noastră ?

— Bineînțeles. Ce ziceți, îmi permiteți să plec în interes de serviciu și să popularizez măreața dumneavoastră idee ? Vom obține astfel o eficiență a muncii sporită la nivel de ramură !

— Cum să nu ! Dumneata știi să lucrezi cu oamenii, așa că fă-ți biletul de voie și vino urgent să ți-l semnez !

Mi-am făcut un bilet de voie permanent, l-a semnat. Apoi el a plecat să facă o informare la forurile superioare despre inițiativa sa de a se organiza cercuri de sărit coarda, menite să ridice eficiența muncii pe înălțimi everestiene, iar eu am plecat să... n-are importanță unde am plecat... Principalul e că l-am dus iar. Avea dreptate cînd zicea că mă pricep să lucrez cu oamenii ! Mă plictiseam al naibii la birou... Afară timpul e încă frumos, vin tot felul de filme noi, și ce reconfortat te simți cînd le vezi în interes de serviciu !...

FLORIN IONESCU

ANECDOTE

Se vorbea că doi avocați erau la cuțite.

— Hm ! — zise cineva — nu vă temeți de nimic : avocații sînt ca limbile unei foarfeci : ele nu se taie niciodată una pe alta, dar vai de acela ce s-ar pune între ele.

★

Un măcelar dădu buzna în biroul unui avocat.

— Spuneți-mi, vă rog, dacă un cîine mi-a furat o balcă de carne, pot să trag la răspundere pe proprietarul lui ?

— Negreșit — spuse avocatul, explicîndu-i că legea cutare, paragraful cutare...

— E vorba de cîinele dumneavoastră — îl lămuri măcelarul.

Îmi datorați 5 dolari.

— În regulă — răspunse avocatul. Mi se cuvin 10 dolari pentru consultația juridică. Oprește 5 dolari și plătește-mi restul !

★

O cunoscută îl rugă pe Albert Einstein să-i telefoneze.

— Dar numărul e destul de greu de reținut, de aceea vă rog să vi-l notați.

— Bine, vă ascult, spuse savantul.

— 24 361

— Și ce este aici atît de complicat ? întreabă mirat Einstein. Două duzini, și 19 la pătrat — voi ține minte !

SUS CORTINA!

JOCURI

Orizontal : 1. Tărîmul artei teatrale ! — Comici. 2. În deplasare... cu trupa — Exclamație. 3. Începutul dialogului... de la distanță — Loc gol ! — Locul sigiliului. 4. Renumit actor al Teatrului Național — Își schimbă doar părul. 5. Sînt — Debut de... spectacol (pl.). 6. Curs temporar de apă — Sculptor atenian — Pană de despicat. 7. Aed ! — Cutiuță ornamentală japoneză. 8. Ene ! — Lumină în întuneric — Intrare. 9. Artiști în timpul liber — Pentru acte. 10. Schimbarea la față — Chemare cosmopolită. 11. Nu s-au mai dus — Loc în sală.

Vertical : 1. O serie de spectacole — Ger ! 2. Avanscenă strict actoricească — A povesti. 3. Un om din piesă — Afirmație — Actor de pantomimă. 4. Nene ! — Gina Patrichi — O piesă... serioasă. 5. Schimbarea aerului — Merge cu motocicleta. 6. Omul nr. 1 al spectacolului (pl.). 7. Efect al reflectoarelor. 8. E ocupat în sală — Repetiția generală. 9. Exclamație de surprindere — Cale ! — Alb ca varul — Și (lat.). 10. Puse pe scene — De spectacol. 11. Teatrul mai puțin pretențios.

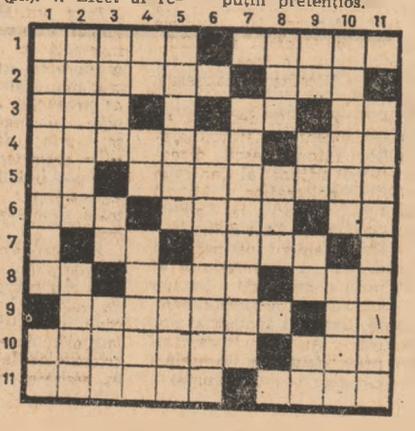

AGENDA

TELEGRAME

Tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, și tovarășul ION GHEORGHE MAURER, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, au primit din partea tovarășilor ENVER HODJA, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncii din Albania, HADJI LLESHI, președintele Prezidiului Adunării Populare a Republicii Populare Albania și MEHMET SHEHU, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Albania, o telegramă în care se spune :

În numele Comitetului Central al Partidului Muncii din Albania, al Prezidiului Adunării Populare, al Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Albania și al nostru personal, vă mulțumim pentru felicitările prietenești transmise cu ocazia sărbătorii naționale a poporului albanez.

Folosim acest prilej pentru a exprima urările noastre sincere ca poporul frate român să obțină succese în construcția socialistă a țării, precum și dorința de a întări în continuare prietenia dintre cele două popoare ale noastre.

* * *

Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, NICOLAE CEAUȘESCU, a primit următoarea telegramă de la MOKTAR OULD DADDAH :

Am fost foarte mișcat de conținutul mesajului pe care mi l-ați adresat cu prilejul sărbătorii naționale a Republicii Islamice Mauritania. Exprimîndu-vă cele mai sincere mulțumiri pentru mesajul transmis, sînt fericit de a vă adresa, la rîndul meu, dv. și poporului român, urările mele cele mai sincere de fericire și prosperitate.

PREZENTAREA SCRISORILOR DE ACREDITARE PREȘEDINTELUI CONSILIULUI DE STAT CE CĂTRE AMBASADORUL REPUBLICII CUBA LA BUCUREȘTI

La 20 decembrie a.c. președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a primit pe ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Republicii Cuba la București, Jesus Barreiro Gonzalez, în legătură cu prezentarea scrisorilor de acreditare.

Cu acest prilej au rostit cuvîntări ambasadorul Republicii Cuba și președintele Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu.

După ceremonia prezentării scrisorilor de acreditare, președintele Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu, a avut o convorbire cordială cu ambasadorul Republicii Cuba, Jesus Barreiro Gonzalez.

La solemnitatea prezentării scrisorilor de acreditare și la convorbire au participat Constantin Stătescu, secretarul Consiliului de Stat, și George Macovescu, prim-adjunct al ministrului afacerilor externe.

Ambasadorul Republicii Cuba a fost însoțit de membri ai ambasadei.

Experiență științifică comună

La 20 decembrie 1968 în Uniunea Sovietică a fost lansat satelitul artificial al Pămîntului „Cosmos-261".

La bordul satelitului este instalat aparataj științific destinat studierii atmosferei superioare a Pămîntului și naturii aurorelor polare.

Potrivit „Programului de colaborare dintre țările socialiste în domeniul cercetării și folosirii spațiului cosmic în scopuri pașnice", la efectuarea acestei experiențe de studiere a atmosferei superioare a Pămîntului și naturii aurorelor polare participă institute de cercetări științifice și observatoare din Republica Populară Bulgaria, Republica Socialistă Cehoslovacă, Republica Democrată Germană, Republica Populară Polonă, Republica Socialistă România, Republica Populară Ungară, Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste.

Sarcina principală a acestei experiențe complexe, care include măsurători directe cu ajutorul satelitului și cercetări terestre, o constituie studierea corpusculelor geoactive — electroni și protoni — care provoacă aurorele polare, studierea electronilor cu energie supratermică, precum și a variațiilor de densitate a atmosferei superioare în timpul aurorelor polare.

Satelitul „Cosmos-261" a fost plasat pe o orbită cu următorii parametri :

— distanța minimă de la suprafața Pămîntului (la perigeu) 217 kilometri.

— distanța maximă de la suprafața Pămîntului (la apogeu) 670 kilometri.

— perioada inițială de rotație — 88,1 minute.

— înclinația orbitei — 71 grade.

Aparatajul științific instalat la bordul satelitului funcționează normal. Centrul de coordonare și calcul din Uniunea Sovietică și organizațiile științifice din țările participante la experiența comună, prelucrează informațiile primite.

(Agerpres)

CONSTITUIREA GRUPULUI PARLAMENTAR PENTRU RELAȚIILE DE PRIETENIE ROMÂNIA—JAPONIA DIN MAREA ADUNARE NAȚIONALĂ

Vineri, 20 decembrie, la Palatul Marii Adunări Naționale, a avut loc ședința de constituire a Grupului parlamentar pentru relațiile de prietenie România-Japonia.

În comitetul de conducere, membrii acestui grup au ales pe deputații : Aurel Vijoli, președinte, academician Geo Bogza, vicepreședinte, Ioan Cotoț, secretar, și Gheorghe Vasilichi, Mihai Levente, Dumitru Bejan, Stanciu Stoian și Ion Creangă, membri.

Decorări cu prilejul împlinirii a 50 de ani de la luptele muncitorilor tipografi din decembrie 1918

Cu prilejul împlinirii a 50 de ani de la luptele muncitorilor tipografi din decembrie 1918, prin Decret al Consiliului de Stat au fost conferite ordine și medalii ale Republicii Socialiste România, unor lucrători din industria poligrafică pentru merite deosebite în muncă.

Au fost distinși, cu „Ordinul Muncii" clasa a III-a 83 de muncitori, ingineri și tehnicieni poligrafi și 161 cu „Medalia Muncii".

În cadrul unei festivități, care a avut loc vineri după-amiază, în sala de marmură a Casei Scinteii, tovarășul Ion Cosma, membru al Consiliului de Stat, a înmînat înaltele distincții unor lucrători poligrafi din întreprinderile bucureștene, și l-a felicitat călduros în numele Comitetului Central al P.C.R., al Consiliului de Stat și al tovarășului Nicolae Ceaușescu, personal.

Din partea celor decorați, au mulțumit, pentru distincțiile acordate, Anton Iliescu, director general adjunct al Centralei industriei poligrafice, și Mihail Gheorghiu, maistru la Combinatul poligrafic Casa Scinteii.

La festivitate au fost prezenți Vasile Dinu, vicepreședinte al Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă, membri ai conducerii Centralei industriei poligrafice și ai unor întreprinderi poligrafice din Capitală.

(Agerpres)

Plecarea tovarășului Corneliu Mănescu în Tunisia

Ministrul afacerilor externe al Republicii Socialiste România, Corneliu Mănescu, a plecat vineri dimineața în Tunisia, unde, la invitația secretarului de stat pentru afacerile externe al Republicii Tunisiene, Habib Bourguiba Jr., va face o vizită oficială între 21 și 27 decembrie.

În drum spre Tunis, ministrul de externe român face un scurt popas la Roma.

La plecare, pe aeroportul Băneasa, erau prezenți George Macovescu, prim-adjunct al ministrului afacerilor externe, ceilalți membri ai conducerii ministerului și alte persoane oficiale. A fost de față Niccolo Moscato, ambasadorul Italiei la București.

(Agerpres)

Ieri, 20 decembrie, tovarășul Ion Iliescu, prim secretar al C.C. al U.T.C., ministru pentru problemele tineretului a primit delegația Uniunii tineretului pentru eliberarea Vietnamului de sud, condusă de Nguyen Thuan Hoa, membru al Comitetului executiv al Uniunii tineretului pentru eliberare din provincia Saigon-Cholon, care face o vizită de prietenie în țara noastră, la invitația C.C. al U.T.C.

În aceeași zi, tovarășul Ion Iliescu a primit delegația Uniunii elevilor și studenților din Cehoslovacia, condusă de Dusan Spitzer, vicepreședinte al Uniunii.

Discuțiile s-au desfășurat într-o atmosferă tovărășească, de caldă prietenie.

A fost prezent tovarășul Vasile Nicolaiciuc, secretar al C.C. al U.T.C.

Însărcinatul cu afaceri ad-interim al Uniunii Sovietice la București, I. S. Ilin, a oferit vineri seara o masă cu prilejul vizitei în țara noastră a delegației Comitetului orășenesc de partid și a Comitetului Executiv al Sovietului din Moscova, condusă de V. F. Promislov, membru al C.C. al P.C.U.S., președintele Comitetului Executiv al Sovietului din Moscova.

Au luat parte tovarășii Dumitru Popa, membru supleant al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului municipal București al P.C.R., primarul general al Capitalei, Ion Cosma, prim-vicepreședinte al Comitetului Executiv al Consiliului popular al municipiului București, și alte persoane oficiale.

Prin decret al Consiliului de Stat, tovarășul Ion Drincean a fost numit în calitate de ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Socialiste România în Republica Somalia, Republica Kenya și Republica Zambia, cu reședința la Dar Es Salam.

Vineri 20 decembrie a. c. la sediul C.C. al U.T.C. a avut loc ședința Consiliului Consultativ al Biroului de Turism pentru Tineret, din care fac parte specialiști în domeniul geografiei, istoriei, științelor naturii, educației fizice, reprezentanți ai O.N.T. și Ministerului Învățămîntului, activiști ai comisiilor de turism ale comitetelor județene U.T.C., președinți ai unor cercuri de turism din întreprinderi, instituite de învățămînt superior, licee.

Membrii consiliului au ascultat informarea prezentată de tovarășul Iuliu Fejes, președintele Biroului de Turism pentru Tineret, cu privire la activitatea turistică desfășurată în rîndul tineretului în anul 1968, au luat în discuție programul de activități pentru anul 1969, proiectului de îndrumar al organizării și funcționării cercurilor de turism, au făcut numeroase propuneri de îmbunătățire a muncii în acest domeniu.

CU PRILEJUL ANIVERSĂRII CREĂRII F.N.E. DIN VIETNAMUL DE SUD

Cu prilejul celei de-a VIII-a aniversări de la crearea Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud, șeful Reprezentanței permanente al F.N.E. la București, Nguyen Duc Van, a oferit vineri seara un cocteil, în saloanele Restaurantului Athenee Palace.

Au luat parte tovarășii Emil Bodnaraș, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Stat, Ștefan Voitec, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., președintele Marii Adunări Naționale, Nicolae Giosan, președintele Consiliului Superior al Agriculturii, Pompiliu Macovei, președintele Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă, George Macovescu, prim-adjunct al ministrului afacerilor externe, membri ai C.C. al P.C.R., reprezentanți ai conducerii unor ministere, instituții centrale și organizații obștești, oameni de știință, artă și cultură, ziariști.

Au participat șefi ai unor misiuni diplomatice acreditați la București și alți membri ai corpului diplomatic.

*

Vineri la amiază s-a deschis în sala din str. Batiște nr. 14 expoziția „Imagini din viața și lupta poporului sud-vietnamez oglindite în pictură și grafică", organizată de Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă, cu prilejul împlinirii a 8 ani de la înființarea Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud.

(Agerpres)

Solidari cu lupta eroică a poporului și tineretului vietnamez

Adunarea tineretului din Capitală cu prilejul celei de a 8-a aniversări a creării F.N.E. din Vietnamul de sud

La Casa de cultură a studenților din Capitală a avut loc vineri după amiază o adunare consacrată aniversării a 8 ani de la crearea Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud. Adunarea, organizată de Uniunea Tineretului Comunist și Uniunea Asociațiilor Studenților din România, a reunit numeroși tineri muncitori, studenți, elevi bucureșteni. Au luat parte, de asemenea, membri ai reprezentanței permanente a Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud în țara noastră, ai Ambasadei R. D. Vietnam, precum și delegația Uniunii Tineretului pentru Eliberare din Vietnamul de sud care ne vizitează țara.

Adunarea a fost deschisă de tovarășa Lia Pop Păcuraru, vicepreședintă a U.A.S.R. A luat cuvîntul tovarășul Dumitru Gheorghișan, prim secretar al Comitetului Municipal București al U.T.C. „Anul acesta — a spus vorbitorul — aniversarea Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud este marcată printr-un eveniment important, care atrage atenția lumii întregi : în urma înfringerilor suferite intervenționiștii americani au fost nevoiți să înceteze necondiționat bombardamentele și atacurile asupra întregului teritoriu al R. D. Vietnam, iar Frontul Național de Eliberare din Vietnamul de sud, care a organizat și condus rezistența victorioasă a populației vietnameze, și-a luat locul la convorbirile de la Paris". După ce a trecut în revistă etapele importante ale activității Frontului Național de Eliberare, care a reușit, în răstimpul de 8 ani de la înființarea sa, să reunească sub stindardul luptei împotriva intervenționiștilor americani cele mai diferite pături ale populației sud-vietnameze, hotărîte să lupte pentru cauza libertății, independenței și integrității patriei, vorbitorul a subliniat că lupta poporului vietnamez confirmă o dată mai mult adevărul că în zilele noastre un popor care-și apără ființa națională, libertatea, nu poate fi îngenunchiat. „Alături de celelalte țări socialiste — a arătat vorbitorul — alături de toate popoarele iubitoare de pace, țara noastră, tineretul român și-a afirmat cu putere și în permanență solidaritatea frățească și sprijinul multilateral față de poporul vietnamez, susținînd neabătut dreptul inalienabil al acestuia de a-și orîndui viața în mod suveran, fără nici un amestec din afară".

În cuvîntul său, Nguyen Thuan Hoa, conducătorul delegației Uniunii Tineretului pentru Eliberare din Vietnamul de sud, a transmis guvernului român, poporului și tineretului României, cele mai sincere mulțumiri pentru ajutorul internaționalist acordat luptei poporului vietnamez. „Republica Socialistă România și Vietnamul — a arătat vorbitorul—sînt despărțite prin peste 10 000 de kilometri, dar noi ne simțim aproape unii de alții. În lupta noastră, am primit din partea dv. un ajutor prețios".

Au mai luat cuvîntul Rădița Stanciu, elevă la Liceul nr. 39 și Ivan Nicolae, strungar la Uzinele „23 August".

Participanții la adunare au subliniat cu aplauze călduroase adoptarea unui mesaj de solidaritate cu lupta poporului și tineretului vietnamez.

D. T.

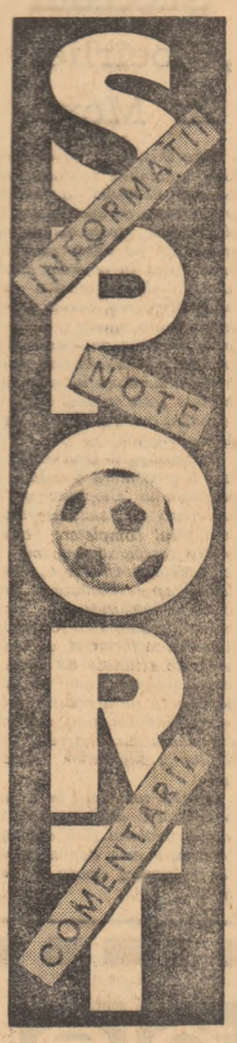

Campionate școlare la Brașov

În perioada 19—26 decembrie, au loc, în orașul Brașov, campionatele școlare rezervate elevilor școlilor profesionale ale Ministerului Industriei Construcțiilor de Mașini la următoarele discipline sportive : box, haltere, lupte și volei. Întrecerile se vor desfășura în sălile de sport ale unor unități școlare din localitate.

Concomitent cu întrecerile de la Brașov, în localitățile Timișoara, Cluj, Medgidia, Roman și Sibiu se vor desfășura și fazele de zonă ale campionatului școlar al M.I.C.M. la volei.

PRONOSTICUL ZIARULUI NOSTRU PENTRU CONCURSUL NR. 51 din 22 decembrie 1968

I.	Bologna — Pisa	1
II.	Fiorentina — Palermo	1
III.	Juventus — Lanerossi	1
IV.	Milan — Torino	X
V.	Napoli — Atalanta	X
VI.	Sampdoria — Internazionale	2
VII.	Varese — Roma	X
VIII.	Verona — Cagliari	2
IX.	Foggia — Cesena	1
X.	Catanzaro — Genoa	2
XI.	Modena — Mantova	X
XII.	Padova — Bari	X
XIII.	Lazio — Catania	1

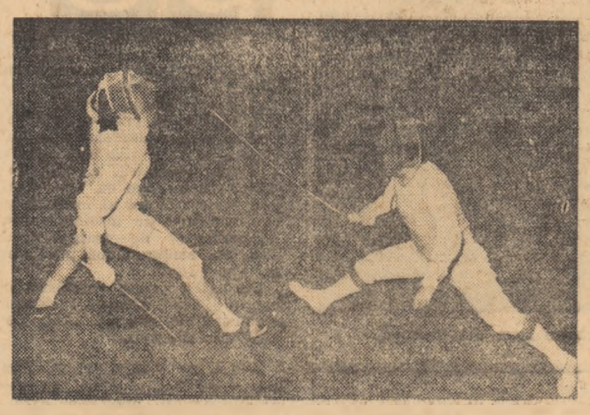

Un spectaculos asalt pe planșeul de scrimă

ANTRENORUL COIDUM A GREȘIT...

Știu, nea Fane, că acuseși o săptămînă grea, o săptămînă a patimilor acum, la sfîrșit de decembrie : a trebuit să iei o hotărîre din două, te-ai tot gîndit și te-ai răzgîndit, te-ai zbuciumat, ai cerut sfaturi, ai oscilat între clemență și intransigență și, în sfîrșit, ai optat pentru... a treia soluție. Și ai greșit ! Am să mă explic imediat, dar îngăduie-mi, mai întîi, să-i pun și pe cititori în temă...

Oblemenco, „tunarul de pe Jiu", și-a permis în această toamnă fotbalistică nenumărate abateri de la conduita sportivă. Și-a permis el, dar Ștefan Coidum, noul antrenor al Universității Craiova, l-a sancționat de fiecare dată prompt și autoritar. Răsfățatul jucător a înghițit cît a înghițit, însă, la un moment dat s-a supărat ; tocmai cînd era mai greu — în preziua înfruntării dinamoviștilor în fieful de pe Ștefan cel Mare — nu s-a prezentat la gară și n-a făcut deplasarea, lăsîndu-și coechipierii să se descurce. Firesc și necesar, Ștefan Coidum a solicitat clubului suspendarea dezertorului și recalcitrantului pentru o perioadă de un an. Membrii secției de fotbal craiovene, obișnuiți de precedentul antrenor cu cocolușirea abaterilor comise de „idoli", n-au fost însă de acord. Au tot amînat discutarea cazului și, cînd antrenorul a pus piciorul în prag, avertizînd că va demisiona dacă sancțiunea nu va fi ratificată, s-au întîlnit (luni seara) în „plen" : au fost prezenți 4, din cei 11 conducători ai secției (!?). Propunerea de suspendare a fost respinsă cu patru voturi contra unul (al lui Coidum) și s-au hotărît următoarele : jucătorul va primi un ultim avertisment și va fi penalizat, în plus, va preda un angajament scris, în care să promită că va avea o purtare exemplară și să ceară ca la prima abatere să fie suspendat pentru doi ani de zile. Volens-nolens, antrenorul a acceptat compromisul. Dar ai greșit, nea Fane !

Ai greșit, în primul rînd, față de dumneata însuți. Pentru prima dată te-ai lăsat înfrînt și tocmai cînd erai în pragul victoriei ! Încolțit din toate părțile și sfătuit din toate părțile, nu ți-a rămas decît să te închizi în propria-ți cochilie — ca un vierme de mătase care și-a construit-o singur din substanța și fibra lui — și ai oedat. Știu, dumneata, care ai declarat public că încerci să pui în practică ideile despre fotbal ale lui Teașcă, ai vrut să eviți una din greșelile pe care le face Teașcă și ai preferat să nu părăsești echipa și clubul. Să sperăm că echipa și clubul nu vor uita prea curînd că ți-ai călcat pe inimă, dar n-ai dezertat !

Ai greșit chiar și față de Oblemenco. Nu numai pentru că i-ai dat posibilitatea să braveze în învingător și a doua zi să-ți zîmbească insolent, ci și pentru că l-ai amăgit, l-ai făcut să creadă că e o mare valoare căreia i se pot trece cu vederea multe, fiind indispensabil. Sînt sigur că și colocatarii din „blocul Oblemenco", oameni care vă rugaseră să-l potoliți pe tînăr, deoarece nu se pot odihni nopțile, sînt dezamăgiți. Numai Oblemenco te poate ajuta — printr-o comportare exemplară — să nu regreți că, în cazul lui, ai crezut mai mult într-o vorbă tămăduitoare decît în bisturiu. Vom trăi și vom vedea !

Față de echipă ai greșit, nea Fane, pentru că s-ar putea să te creadă slab. Jucătorul nostru nu înțelege că trebuie să fie o cinste, nu o pată pe obrazul forului ce-l reprezintă și, dacă-i accepți un compromis, așteaptă pe urmă altele și altele. Și, din păcate, vreo cîțiva dintre craioveni n-au gîndul la muncă : se uită numai după căpătuială, vor să tragă chiulul, trec cam des prin circiumi, pierd nopțile cu jocurile de noroc... Dar, să dea domnul să nu mai fie nevoie de alte compromisuri !

Ai greșit și față de secție, deoarece nu trebuia să ai încredere în ea. Toată lumea știe în ce situație erau fotboliștii din Bănie în primăvară : făceau un fotbal de-o opacitate deconcertantă, se certau între ei, se îmbătau împreună cu antrenorii, iar la sfîrșitul campionatului era gata-gata să rămînă de căruță (dacă mai era o etapă retrogradau, căci urmau să joace în deplasare !). Dumneata și doctorul Frinculescu i-ați adunat, i-ați ajutat să deprindă ceva din fotbalul modern și să știe cuceri puncte, i-ați aburcat pe locul al doilea în ierarhia teamurilor noastre. Și toate acestea, în situația în care secția de fotbal a manifestat o indiferență devenită proverbială, neajutîndu-vă aproape cu nimic. Am asistat, zilele acestea, la o situație paradoxală : la Cluj, secția a fost excelentă, a realizat pentru jucători condițiile cele mai bune față de toate formațiile din țară — și, totuși, a fost schimbată ; la Craiova, secția a pus piedici și... a fost menținută (?!). Mi-e tare teamă, nea Fane, că divorțul se va produce mai devreme sau mai tîrziu (a spus-o însuși vicepreședintele secției, care a venit la federație și ți-a creionat un profil numai din umbre). Și-atunci, mă întreb, pentru ce ?

Cred că ai greșit și față de public. E drept, echipa este înconjurată de cîțiva microbiști care n-ar fi putut să supraviețuiască suspendării lui Oblemenco. Sînt oamenii pe care i-ai supărat pentru că ești prea aspru și ei nu mai pot merge cu idolii la local. (Adu-ți aminte de reacția militărească a colonelului Baciu, care n-a permis ca Ivan să fie luat de la băuturica la care-l invitase dumnealui, deși se făcuse ora 11 noaptea !). Pe adevăratul suporter craiovean l-a durut, sînt sigur, neprezentarea lui Oblemenco la un meci și ar fi dorit o sancțiune exemplară pentru ca altădată să nu mai fie posibilă o asemenea lașitate. Ai greșit că n-ai mers pînă la capăt cu asanarea morală a climatului nociv din echipă și din secție !

Așa cum te cunosc, am însă încrederea că e prima și ultima dumitale greșeală. Ca să nu mai vorbim de faptul că ea ar putea fi reparată. Nu de dumneata (n-ai mai putea), nu de secție (nu e în stare) și nici de forurile locale (n-o doresc). De Federația română de fotbal, care ar putea să pună ea în discuție abaterea (de fapt, abaterile) lui Oblemenco și activitatea cu totul necorespunzătoare a secției respective. Dacă în alte țări este suspendat un jucător care încearcă să mai bea un pahar de apă minerală peste cît îi prescrisese antrenorul, dacă în altele plouă cu sancțiuni drastice și dacă în general U.E.F.A. apasă pe pedala disciplinei — de ce am fi noi mai îngăduitori ? Așa trebe să avem fotbal bun ?

*

...Am scris aceste rînduri picurînd cerneală din inimă. Dar mi-s prea dragi oltenii mei de-acasă, îl prețuiesc prea mult pe antrenorul Coidum și prea mult vreau ca Oblemenco să ajungă un mare sportiv — pentru a putea închide ochii și a face concesii etice.

G. MITROI

UN CENTRU DE RADIAȚIE

(Urmare din pag. I)

instructor în cadrul cabinetului — *este verba de raționalizarea fluxurilor tehnologice existente și de crearea de linii tehnologice moderne, cu procese continue de fabricație, capabile în orice moment să „preia" noi tehnologii pentru produse cu un înalt grad de tehnicitate. Astfel de reorganizări au avut loc la Uzina nr. 2, la linia de carburatoare, la „Colorom"— Codlea, Fabrica de tricotaje „Brașov" etc.*

Între principalele direcții de-a lungul cărora se acționează cu insistență în cadrul acțiunii de organizare științifică se află *creșterea continuă a capacităților de producție, instalațiilor, mașinilor și agregatelor existente, prin depășirea parametrilor proiectați.* Astfel de realități pot fi întîlnite la Uzina de autocamioane, Uzina de tractoare, Combinatul chimic-Făgăraș etc.

Raționalizarea transporturilor interne a fost și ea rezolvată — total sau parțial — la un număr de unități : Uzina de autocamioane, Uzina de tractoare, „Rulmentul", dovedind capacitatea colectivelor de conducere de aici în sesizarea problemelor esențiale asupra cărora trebuie să intervină.

Cabinetul este în posesia unor date de sinteză asupra întregii activități desfășurate în întreprinderi. *Eforturile colectivelor de organizare științifică a producției și a muncii s-au concretizat, pînă în prezent, în peste 1 500 de studii aplicate, care au condus la obținerea unei producții marfă peste plan de 577 milioane lei și la un volum de beneficii suplimentare de peste 100 milioane lei, numai în primele 10 luni ale acestui an.*

— Realizările obținute pînă în prezent reprezintă începutul unui proces continuu de adaptare la cerințele impuse de revoluția tehnico-științifică contemporană, la exigențele economiei noastre în plină dezvoltare. Ce sensuri principale capătă organizarea științifică a producției și a muncii în întreprinderile industriale ale județului Brașov ?

— În multe din unitățile noastre industriale, ne spune tovarășul inginer Gh. Aron, *a fost rezolvată problema cadrului organizatoric al producției ; la altele, această rezolvare este în curs de desfășurare. În prezent, activitatea cabinetului nostru se orientează spre o conlucrare eficientă cu grupele, birourile și serviciile de specialitate din întreprinderi, pentru rezolvarea problemelor ridicate de «arta și știința conducerii».* O expoziție e deschisă sub auspiciile cabinetului cuprinzînd peste 150 de panouri și exponate, grupate pe teme, evidențiază, în acest sens, o serie de studii întreprinse în legătură cu *îmbunătățirea structurii organizatorice optime a întreprinderilor* (organigrame), *adaptarea sistemului informațional în funcție de cerințele introducerii calculatoarelor electronice* (Uzina de tractoare), *raționalizarea muncii personalului tehnico-administrativ* (Combinatul chimic-Făgăraș). Direcții noi, spre care ne îndreptăm atenția, sînt și cele privind domeniile *ergonomiei, psihologiei și sociologiei muncii,* unde, deși ne găsim abia la început, au și apărut primele rezultate, considerînd necesar să amintesc aici exemplele de la Uzina de autocamioane și cea de tractoare.

— Ce domenii se conturează, în perspectivă, în legătură cu modernizarea continuă a producției industriale brașovene ?

— Pe lîngă modernizarea continuă a utilajelor și instalațiilor, mecanizarea și automatizarea proceselor de producție etc., specialiștii din întreprinderi și instituții își concentrează eforturile spre modernizarea industriei prin forțe proprii, concretizată în ceea ce noi numim „autoutilare". Pînă la finele anului, s-au proiectat și se vor mai proiecta și realiza mașini și instalații a căror valoare, la numai cinci întreprinderi („Tractorul", „Autocamioane", „Rulmentul", „Radiatoare" și „6 Martie"-Zărnești), se ridică la peste 70 de milioane lei. Aceasta reduce substanțial importul de utilaje și valorifică, totodată, potențialul creator al cadrelor tehnico-inginerești, în rîndul cărora se numără numeroși tineri, ce se disting printr-un aport deosebit la realizarea acestor sarcini.

Începînd din acest an, întreprinderile brașovene fabrică o gamă largă de produse noi, cu caracteristici tehnico-economice superioare, alături de producția care se bucură deja de tradiție : tractoare de 40 cai putere în șase variante, echipament electric și aparatură de bord pentru autocamioane, tractoare și turisme, noi sortimente din mase plastice, coloranți etc. Prescripțiile de calitate superioară care se impun, exigențele crescînde ale economiei noastre presupun eforturi deosebite pentru o organizare științifică a producției și a muncii tot mai înaltă. Activitatea desfășurată pînă în prezent pe această linie — și sintetizată în cadrul Cabinetului județean de organizare științifică a producției și a muncii — constituie premisele unor succese viitoare tot mai mari.

PE SCURT • PE SCURT

● Sala Floreasca din Capitală găzduiește astăzi cu începere de la ora 17,30, întîlnirea internațională dintre selecționatele de tenis de masă ale României și Cehoslovaciei. Întîlnirea se desfășoară în cadrul competiției „Liga europeană".

● La Palermo s-a disputat meciul retur dintre formațiile Palermo și Inter Bratislava, contînd pentru „Cupa Europei Centrale" (turul I). Fotboliștii italieni au terminat învingători cu scorul de 1—0 (0—0) prin golul marcat de Pellizzaro în minutul 87.

În cadrul aceleiași competiții, formația italiană Cagliari a întrecut cu scorul de 2—1 (2—0) echipa austriacă Wiener Sport Club.

● Continuînd-și turneul în Brazilia, selecționata de fotbal a Iugoslaviei a evoluat la Belo Horizonte în compania formației locale „Athletico Mineiro". Gazdele au obținut victoria cu scorul de 3—2 (2—2).

● În ultima rundă a turneului internațional de șah „Acropole" de la Atena, Victor Ciocîltea (România) a fost învins în 28 de mutări de marele maestru iugoslav Bruno Parma. Într-o partidă decisivă pentru configurația finală a clasamentului, Kavalek a întrerupt cu Tatai.

Pînă la disputarea partidelor întrerupte din ultima rundă, în fruntea clasamentului se află Pachman (Cehoslovacia) — 11 puncte, Cirici (Iugoslavia), Bebotov (Bulgaria) — 10,5 puncte. Șahistul român Victor Ciocîltea a ocupat în final locul 15 cu 4 puncte.

de peste hotare

Tensiunea persistă în Brazilia

La o săptămînă după promulgarea actului instituțional prin care a fost suspendat parlamentul, iar președintele țării și-a asumat puteri nelimitate. În Brazilia domnește o stare de tensiune în așteptarea unor noi măsuri ce urmează a fi luate de guvern în baza acestui act.

Deși în aparență viața pare să-și fi reluat cursul normal, atît în capitală, cît și în marile orașe din provincie, numeroase personalități politice continuă că se afle în închisori. Printre cei arestați se află mai mulți parlamentari care săptămîna trecută au respins cererea guvernului de ridicare a imunităților parlamentare unui deputat de opoziție, acuzat că ar fi adus „insulte liderilor militari". Corespondenții de presă informează că fostul președinte, Juscelino Kubitschek, și fostul guvernator al statului Guanabara, Carlos Lacerda, se află sub detențiune, deși se anunțase anterior că ei ar fi fost eliberați. Cenzura impusă asupra informațiilor cu privire la situația politică internă a devenit efectivă. După interzicerea unor numere ale ziarelor „O Paiz" și „Jornal do Brasil", o altă publicație „Time Magazine", nu a putut apare miercuri.

În cercurile oficiale braziliene se vorbește acum despre o „a doua ofensivă", care s-ar concretiza printr-o serie de măsuri economice ce vor fi anunțate de guvern. O știre a agenției France Presse informează, de altfel, că ministrul de finanțe, Delfim Neto, a dispus, în scopul unei politici de austeritate, concedierea a 5 000 de funcționari și lucrători din acest minister. În semn de protest împotriva măsurilor instituite săptămîna trecută, lucrătorii de la cel mai mare cotidian brazilian, „Jornal do Brasil", au anunțat că vor intra în grevă pe o perioadă nelimitată.

Președintele Braziliei, Artur Costa e Silva, a semnat un decret prin care sînt anulate drepturile civile pe o perioadă de 10 ani tuturor persoanelor care se împotrivesc actualului regim. Decretul, elaborat în baza „Actului instituțional nr. 5" care a acordat puteri depline președintelui țării, prevede, de asemenea, că șeful statului poate anula mandatele funcționarilor aleși în organismele federale, statale sau municipale. Miniștrii brazilieni și îndeosebi ministrul justiției au primit sarcina de a recomanda persoanele cărora le vor fi anulate drepturile politice.

Potrivit relatărilor agenției France Presse, se așteaptă ca la Rio de Janeiro să se întrunească Consiliul Securității naționale al Braziliei pentru a stabili prima listă a funcționarilor și deputaților ale căror mandate vor fi anulate. Se consideră că această listă va cuprinde numele a 20 de deputați.

Sesiunea Seimului R. P. Polone

VARȘOVIA 20 (Agerpres). — La Varșovia s-a deschis vineri sesiunea Seimului R.P. Polone, la care participă, de asemenea, membrii Consiliului de Stat în frunte cu președintele Marian Spychalski și membrii Consiliului de Miniștri în frunte cu premierul Jozef Cyrankiewicz. Agenția PAP precizează că pe ordinea de zi sînt înscrise discutarea planului de dezvoltare a economiei naționale și bugetul de stat al R.P. Polone pe anul 1969, examinarea raportului guvernamental cu privire la îndeplinirea planului de dezvoltare a economiei naționale și bugetului pe 1968, discutarea unor proiecte de lege guvernamentale, printre care și proiectul de lege asupra modificărilor legii cu privire la învățămîntul superior.

Agenția P.A.P. informează că la Varșovia a avut loc vineri o ședință a Consiliului de Miniștri al R. P. Polone, sub președinția lui Jozef Cyrankiewicz. Președintele Consiliului de Miniștri a făcut cunoscute propunerile cu privire la unele modificări în componența guvernului, precum și la unele schimbări de persoane în organele centrale de conducere. Guvernul a propus eliberarea din funcție a lui Zenon Nowak și Franciszek Waniolka, vicepreședinți ai Consiliului de Miniștri, primul în legătură cu alegerea sa ca președinte al Comisiei centrale de control a P.M.U.P., iar cel de-al doilea din motive de sănătate. A fost, de asemenea, făcută propunerea cu privire la eliberarea lui Adam Rapaski din funcția de ministru al afacerilor externe din motive de sănătate și numirea în această funcție a lui Ștefan Jedrychowski, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.U.P. Acesta va fi eliberat din funcția de președinte al Comisiei de Planificare de pe lîngă Consiliul de Miniștri.

Propunerile guvernului urmează să fie supuse spre aprobare sesiunii Seimului R. P. Polone.

Universitatea națională din Panama a fost închisă la ordinul guvernului militar instalat în urma loviturii de stat din luna octombrie. Orașul universitar a fost ocupat de unități ale gărzii naționale. Această hotărîre a fost luată în scopul „prevenirii dezordinilor studențești".

În ciuda acestor măsuri, în numeroase cartiere ale capitalei panameze au avut loc demonstrații de masă ale tineretului, organizate împotriva actualului regim militar. Studenții au manifestat, de asemenea, împotriva intențiilor guvernului de a numi un nou rector al Universității naționale.

R. D. VIETNAM. Tineri lucrînd la înlăturarea craterelor de bombe și la refacerea drumurilor

Constituirea grupului parlamentar de prietenie Japonia-România

TOKIO 20. — Corespondentul Agerpres, Fl. Țeșu, transmite: Vineri seara a avut loc la Tokio ceremonia oficială de constituire a grupului parlamentar de prietenie Japonia — România.

Shojiro Kawashima, vicepreședinte al Partidului liberal-democrat de guvernămînt, a fost ales în unanimitate președinte al grupului, Yoshio Dokuzari, deputat socialist, vicepreședinte, iar Hideji Kawasaki, fost ministru, deputat liberal-democrat, a fost ales secretar general.

Din grup mai fac parte Hisa Kodaira, vicepreședinte al Camerei reprezentanților, Tomomi Narita, președinte al Partidului Socialist din Japonia, Hideo Yamabana, vicepreședinte al Partidului Socialist din Japonia, și alte personalități.

Cu acest prilej, ambasadorul României la Tokio, Ion Datcu, a oferit în salonele ambasadei un cocteil cu prilejul constituirii grupului parlamentar de prietenie Japonia — România.

Au participat conducerea și membri ai grupului parlamentar, directorii generali ai celor două camere ale Dietei japoneze, președintele Academiei de Științe a Japoniei, Yuji Shibata, membru de onoare al Academiei Republicii Socialiste România, oameni de cultură, artiști.

Cocteilul s-a desfășurat într-o atmosferă de caldă prietenie.

În Dieta japoneză au mai fost constituite grupuri parlamentare de prietenie cu Uniunea Sovietică, Marea Britanie, Franța, R. F. a Germaniei, Italia și Brazilia.

C. Mănescu la Roma

ÎN DRUM spre Tunisia, Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe al Republicii Socialiste România, a făcut o escală la Roma. În capitala Italiei, ministrul român a avut o întrevedere cu ministrul afacerilor externe al Italiei, Pietro Nenni, la invitația acestuia. La întrevedere, care s-a desfășurat într-o atmosferă cordială, a participat și ambasadorul României la Roma, Cornel Burtică.

Pietro Nenni a oferit apoi un dejun la care au participat cei doi miniștri de externe cu soțiile, Marie Zagari, subsecretar la Ministerul Afacerilor Externe, Casta Caruso, secretar general la Ministerul de Externe Italian, precum și ambasadorul României la Roma, Cornel Burtică.

Succesul „Ciocîrliei" în Mexic

Intre 9 și 17 decembrie 1968, ansamblul folcloric românesc „Ciocîrlia" a prezentat un ciclu de spectacole în Mexic. Șase spectacole au fost prezentate pe scena palatului Belas Artes în capitala Mexicului. Un alt spectacol a avut loc la Monterey, bucurîndu-se de un mare succes. Această primă vizită a unui ansamblu folcloric român în Mexic, după cum s-a subliniat în mai multe ziare „este ultimul mare eveniment cultural al celei de-a 19-a olimpiade".

În ziarul „El Unisersal" se face o prezentare detaliată a programului „Ciocîrliei" și se subliniază că folclorul românesc este cunoscut tocmai pentru caracterul său unic și reprezentativ. În ziarul „Novedades" se subliniază: „Frumusețile folclorice ale unui ansamblu cum este cel din România se conjugă cu o interesantă realitate de cunoaștere a sufletului unei țări atît de depărtate de a noastră, totul transmițîndu-se prin intermediul dansurilor, cîntecelor, tradițiilor și expresiilor romantice.

Baletul românesc ne-a dat posibilitatea să cunoaștem nu numai folclorul țării sale ci și ceea care este deplin semnificativ pentru epoca în care trăim".

Refuzul violenței

DIN VIAȚA TINERETULUI LUMII

Surpriză în magazinele de jucării din Statele Unite. Acum, în preajma sărbătorilor de iarnă, cînd sînt pregătiți desagii numeroșilor „Moș Crăciuni", părinții americani refuză să mai cumpere arme și alte jucării de război pentru copiii lor. Aceasta este considerată drept o reacție împotriva violenței în țară, care a culminat cu asasinarea senatorului Robert Kennedy și a liderului populației de culoare Martin Luther King. Gestul este, în același timp, o expresie a nemulțumirii generale provocate de continuarea războiului împotriva poporului vietnamez și a violenței pe străzi care a făcut ca orașele americane să devină printre cele mai nesigure din lume, în special după căderea întunericului. „Americanii mor uciși cu arme de foc în ritmul de unul la fiecare jumătate de oră" — se arată într-un raport, publicat recent de Ministerul Justiției al S.U.A. „În fiecare zi aproximativ 50 de oameni sînt uciși cu astfel de arme, ceea ce face ca numărul lor să se ridice anual la aproximativ 20 000" — subliniază raportul înaintat Comitetului pentru problemele juridice al Camerei reprezentanților și difuzat în întreaga țară sub supravegherea fostului cosmonaut John Glenn, care conduce în prezent „Comitetul de urgență pentru controlul armelor de foc". Urmările acestui semnal de alarmă se fac acum simțite și în industria jucăriilor.

O anchetă întreprinsă în 60 dintre marile magazine de jucării de pe întreg cuprinsul Statelor Unite indică o reducere substanțială a vînzărilor de jucării-arme. La Columbus (Ohio), Helena (Montana), și, în special, în orașul de tristă amintire, Dallas din Texas, vînzările unor asemenea jucării au scăzut cu peste 25 la sută. Multe magazine, din proprie inițiativă, au încetat să mai ofere sau să facă reclamă pentru jucăriile de război. La magazinul „E. J. Korvettes" de pe principala arteră newyorkeză, Fifth Avenue, de exemplu, celebra jucărie, arma automată din plastic „M-16 Marauder" și alte puști care, cu nu mai puțină vreme mai înainte, erau printre cele mai căutate, zac într-un ungher al uneia din cele mai îndepărtate săli de expunere. „Nu vrem să mai încurajăm oamenii să cumpere arme" — a declarat Joseph Feldman, directorul unuia din marile magazine de jucării din Pittsburgh. „Ideea ce trebuie promovată, este aceea de a învăța să trăim împreună" — a adăugat el. „Am remarcat că se manifestă din partea părinților o reacție împotriva jucăriilor care promovează violența și de aceea am renunțat să ne mai aprovizionăm cu mărfuri de acest fel" — a afirmat un reprezentant al magazinului „Dayton" din Minneapolis.

Semnificativ este faptul că magazinele care au încetat să vîndă sau să facă reclamă pentru jucării care îndeamnă la război, au înregistrat o reacție favorabilă din partea publicului cumpărător. Se încearcă acum ca stocurile existente să fie înfățișate ca avînd o oarecare semnificație istorică, ceea ce le leagă mult de educație decît de violență. Astfel, tradiționalele revolvere de cowboy care sînt cele mai populare din jucăriile oferite de multe magazine, sînt prezentate ca un exemplu al... istoriei colonizării Americii!

Pe un plan paralel, în Statele Unite se desfășoară în prezent și o vastă campanie împotriva violenței în programele de televiziune pentru copii. Faptul nu este întîmplător. Publicistul Charles Kerns a arătat într-un studiu consacrat acestei probleme că, în decurs de un an, pe ecranele televizoarelor americane au fost înfățișate în emisiunile pentru copiii pînă la vîrsta de 15 ani nu mai puțin de 13 400 asasinate, comise sub cele mai diferite forme. Și în acest domeniu cotitura a fost determinată de asasinarea lui Robert Kennedy. Protestele din partea părinților și cadrelor didactice au obligat diferite rețele de televiziune să procedeze la o reevaluare a programelor lor și să renunțe la unele seriale dominate de scene de cruzime și violență. „Recenta campanie împotriva violenței a determinat dispariția unor programe cu un asemenea conținut. Părinții au deplină dreptate să se ridice împotriva lor" — a subliniat revista VARIETY, săptămînal care se ocupă de industria spectacolelor. „Numeroase asociații ale părinților și cadrelor didactice — continuă revista, s-au plîns de faptul că emisiunile la televiziune sînt pline de orori și violențe și au un rol negativ în educația copiilor". Apelul făcut se pare că a avut un anumit ecou. Tot mai numeroase sînt rețelele de televiziune care prezintă pentru tineret comedii, aventuri sau seriale științifico-fantastice. Aceasta deoarece, mulți americani nu pot să uite că în ziua de 5 iunie, cînd la Los Angeles a fost împușcat Robert Kennedy, în ziarele newyorkeze a apărut pe o întreagă pagină reclama pentru filmul: „Numele acestui joc este: ucide!".

P. NICOARA

Acord greco-turc

ATENA 20 (Agerpres). — Între guvernele Turciei și Greciei a intervenit un acord în problemele învățămîntului în școlile minorităților turcă și greacă din cele două țări, anunță un comunicat publicat vineri la Atena. Aceste probleme au provocat, timp de mai mulți ani, numeroase litigii între cele două țări. Acordul soluționează diverse aspecte ale studiului limbilor minorităților respective, editării unor manuale în aceste limbi, desemnării corpului didactic, înființării bibliotecilor școlare și altele.

Acordul a fost realizat în cadrul lucrărilor Comitetului comun constituit în baza tratatului cultural greco-turc din 1951. Comunicatul precizează că aceste lucrări s-au desfășurat în două faze, la Ankara și Atena, într-o „atmosferă de cordialitate și cooperare prietenească".

Într-o declarație specială, ministrul de externe grec, Pipinelis, își exprimă satisfacția pentru realizarea acordurilor în care vede „un pas înainte pe calea spre îmbunătățirea relațiilor greco-turce".

Un rol nedorit

Cercurile politice australiene sînt preocupate în momentul de față de problema rolului militar din ce în ce mai important în Asia de sud-est pe care S.U.A. și Japonia încearcă să-l transfere Australiei în vederea „umplerii golului" lăsat după proiectata retragere a trupelor britanice, din această parte a lumii, în 1971. Australia participă deja cu 8 500 de militari la războiul dus de S.U.A. în Vietnam. Nu este vorba, desigur, decît de un rol secund rezervat Australiei însă cu atribuții din ce în ce mai numeroase în cadrul tratatului militar dintre S.U.A., Australia și Noua Zeelandă (A.N.Z.U.S.). Este interesant de semnalat faptul că retragerea britanică și implicit subțierea legăturilor tradiționale cu „metropola" au ridicat întrebarea frecvent repetată de comentatorii australieni: „Ce putem face?" sau cu alte cuvinte ce se poate întreprinde pentru menținerea independenței economice și politice nu numai față de Anglia dar și față de S.U.A. și într-o măsură de loc neglijabilă față de Japonia.

„Boom"-ul minereurilor de fier, al bauxitei și gazelor naturale a atras trusturi și companii de prelucrare americane și infiltrarea lor în economia australiană se face simțită încă de pe acum. Penetrația economică este urmată de presiuni politice de angajarea crescîndă pe drumul cursei înarmărilor. Ziarul SYDNEY MORNING HERALD dezvăluie un fapt îngrijorător: în ultimii trei ani, Australia și-a sporit de trei ori cheltuielile militare.

Se amintesc în corelație raidurile submarinelor nucleare americane în portul japonez Sasebo, deci în zona limitrofă coastelor Australiei, ca și existența în golful australian Exmouth a unei stații de comunicări navale, indispensabilă S.U.A. pentru operațiile submarinelor sale nucleare cu rachete balistice la bord, în Oceanul Indian, în sudul și vestul Pacificului. Stația respectivă, un rezultat al colaborării țărilor A.N.Z.U.S. a fost construită în 1963. Australia angajîndu-se să concesioneze S.U.A. 29 de acri de pămînt timp de 25 de ani. Recent, corespondentul ziarului TIMES în Australia informa despre dotarea acestei stații cu echipament special care să recepționeze imagini transmise de sateliți în vederea stabilirii unor contacte mai rapide între Washington și bazele sale militare din Honolulu, Filipine, Tailanda și Guam. Presiuni sînt exercitate asupra guvernului și pentru menținerea prezenței sale aeriene, navale și terestre în Malayezia și Singapore cel puțin pînă în 1971.

Tot mai mulți australieni doresc ca țara lor, în plină dezvoltare, să nu-și cheltuiască resursele în scopuri străine intereselor naționale, ci să se îndrepte pe calea dezangajării militare. S-au semnalat tendințe în cercurile politice australiene pentru retragerea trupelor țării în limitele granițelor naționale, pentru realizarea unui program civil, de dezvoltare a economiei țării, de îmbunătățire a situației sociale.

Nuanțele noi în politica externă australiană nu au scăpat presei de peste ocean care consemnează: „Din punct de vedere politic, conducătorii australieni încep să se gîndească la un rol mai important în făurirea politicii externe a țării, în loc de a urma pur și simplu Anglia sau Statele Unite" (U.S. NEWS ANL WORLD REPORT).

DOINA TOPOR

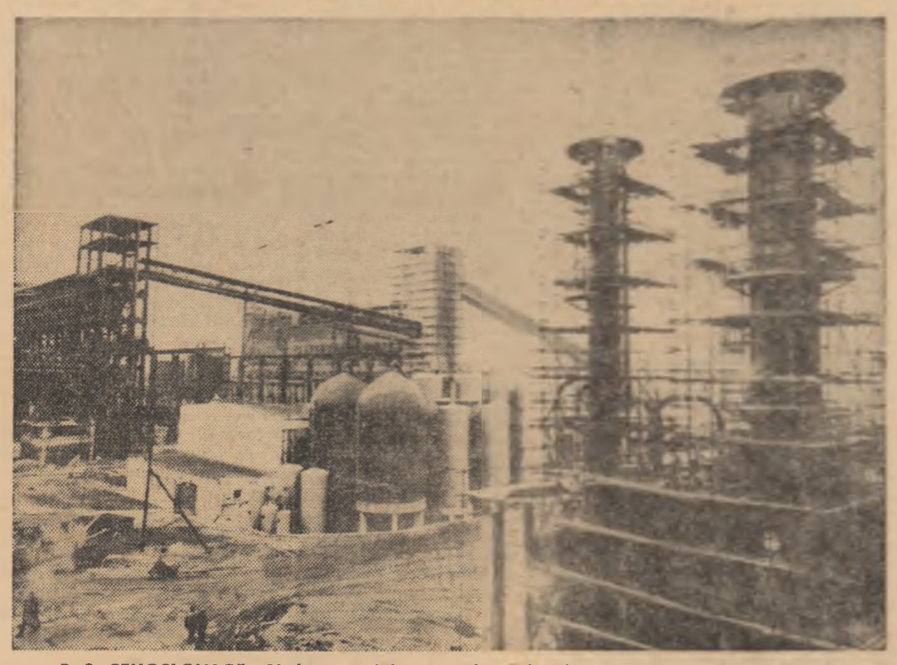

R. S. CEHOSLOVACĂ. Vedere parțială a combinatului de cărbune brun din Vresova.

pe scurt

● **DELEGAȚIA de activiști ai C.C. al P.C.R., condusă de tov. Teodor Haș, membru al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului județean Arad al P.C.R., care se află în vizită în Uniunea Sovietică, a avut vineri o convorbire cu V.V. Kratov, prim-adjunct al ministrului construcțiilor de mașini grele, energetice și de transport al U.R.S.S., asupra unor probleme de specialitate.**

Oaspeții români au vizitat în cursul după-amiezii Institutul electrotehnic unional „V.I. Lenin" din Moscova.

● **LA 20 DECEMBRIE, 1968, tovarășul Vasile Gliga, adjunct al ministrului afacerilor externe, șeful delegației guvernamentale române la tratativele culturale româno-cehoslovace, care s-au desfășurat la Bratislava, a fost primit de B. Graca, secretar al C.C. al P.C. din Slovacia. A avut loc o convorbire care s-a desfășurat într-o atmosferă caldă, prietenească. În aceeași zi, Vasile Gliga a fost primit de acad. prof. S. Schwarz, președintele Academiei slovace de științe și arte.**

● **UN PURTĂTOR DE CUVÎNT al armatei iordaniene a declarat că „patru avioane israeliene au bombardat timp de 20 de minute satul Hadassiya, din nordul văii Iordanului. Purtătorul de cuvînt a menționat că două case au fost distruse, dar nu s-au semnalat victime omenești.**

Aviația israeliană a intrat în acțiune vineri dimineața, după ce o patrulă militară mobilă a Israelului a fost atacată cu focuri de mitralieră pe cînd se afla într-un sector din nordul văii Iordanului, a declarat un purtător de cuvînd al armatei israeliene. În urma atacului, a precizat purtătorul de cuvînt doi soldați israelieni au fost răniți.

● **PREȘEDINTELE ALES al Statelor Unite, Richard Nixon, a numit joi în funcția de ambasador al S.U.A. la Organizația Națiunilor Unite pe Charles Yost, fost membru al misiunii americane la O.N.U. Observatorii politici consideră numirea lui Yost drept o surpriză, deoarece el s-a retras din cariera diplomatică activă la 26 aprilie 1966.**

● GUVERNUL BRITANIC a hotărît să nu ramburseze Statelor Unite și Canadei ratele din împrumuturile pe termen lung datorate la sfîrșitul acestui an, a anunțat vineri în Camera Comunelor ministrul de finanțe, Roy Jenkins. Se precizează că Londra trebuia să ramburseze la 31 decembrie celor două țări suma de 72 milioane lire sterline. Conform unei clauze a acordului de credit, Marea Britanie poate refuza de șapte ori să plătească ratele anuale. Întregul credit trebuie însă achitat pînă în anul 2 004.

Este pentru a patra oară de la acordarea împrumutului, în 1954, cînd guvernul britanic invocă această clauză.

● LA PRAGA au continuat lucrările sesiunii Adunării Naționale a R. S. Cehoslovace. După discutarea și aprobarea unui complex de proiecte de lege guvernamentale, menite să contribuie la înfăptuirea legii constituționale cu privire la Federația cehoslovacă, deputații au examinat în cea de-a treia zi a lucrărilor sesiunii unele probleme referitoare la relațiile politice externe ale R.S. Cehoslovace.

Dispută și discreție

„Ceea ce se petrece pe piața capitalurilor — scrie ziarul economic-financiar vest-german HANDELSBLATT — seamănă foarte bine cu un război al tuturor împotriva tuturor". HANDELSBLATT se plînge de „invazia camuflată" a unor monopoluri franceze în R.F.G. Sînt citate date: trustul metalurgic francez „Pont à Mousson" — de pildă — posedă 60 la sută din acțiunile importantelor firme metalurgice vest-germane „Höllbergerhütte și „Dillingen" (Saar); companiile franceze controlează în R.F.G. mine cu o producție de aproximativ 68 milioane tone huilă pe an; firme franceze dețin, de asemenea, o mare parte a acțiunilor unei serii de întreprinderi din industria chimică și din construcțiile de mașini din R.F.G. Monopolurile vest-germane dețin actualmente poziții solide în industria metalurgică franceză, în construcțiile de mașini și în comerțul cu automobile. Monopolurile italiene, belgiene, olandeze și luxemburgheze participă și ele la expansiunea pe piețele partenerilor lor. Ca urmare, grupările monopoliste ale fiecărei țări, regrupîndu-și întreprinderile și invadînd sfera internă a partenerilor, constată că ele, la rîndul lor, au fost atacate pe la spate în propria lor țară unde au avut loc operații de „debarcare ale adversarului" sub forma filialelor și sucursalelor unor concurenți străini. Se poate spune, fără exagerare, că în prezent ramuri importante ale economiei fiecăreia din cele șase țări ale Pieței comune sînt arena unei lupte încordate între monopolurile din aceste țări, pentru controlul producției și al desfacerii, pentru acapararea sferei de aplicare a capitalurilor.

E cunoscut faptul că una din stipulațiile principale ale acordului de la Roma (privind crearea Pieței comune) a fost necesitatea înlăturării piedicilor din calea circulației capitalurilor între „cei șase". În anii care au trecut de atunci, creatorii Pieței comune au manifestat, însă, cele mai mari reticențe tocmai în domeniul circulației capitalurilor. Cei șase au desființat restricțiile cantitative la importul reciproc de mărfuri, au redus pînă aproape de desființare tarifele vamale. În același timp, în domeniul liberei circulații a capitalurilor nu au fost aplicate măsuri radicale. Practic, deși s-a anunțat trecerea la „Piața comună a capitalurilor", au fost menținute obstacole importante în calea circulației libere a capitalurilor. Astfel, ca urmare a indicațiilor, privind cumpărarea și vînzarea de acțiuni și obligațiuni străine la bursele de efecte ale „celor șase", în momentul de față numai 10 companii franceze au dreptul să-și vindă acțiunile la bursele de efecte din R.F.G. și, la rîndul lor, numai acțiunile a 18 firme vest-germane sînt cotate la bursa din Paris.

Rămînerea în urmă în domeniul „Pieței comune a capitalurilor" nu trebuie să ne mire. Într-adevăr, lupta pentru sfere de aplicare și pentru exportul capitalurilor constituie baza expansiunii și întețirii concurenței dintre monopoluri. Tocmai aceasta determină deosebita precauție și suspiciune în privința unificării pieței capitalurilor.

Problemele legate de punerea în acțiune a „artileriei grele" — circulația liberă a capitalurilor — în lupta de concurență pe piața comună, acumulează noi contradicții între „cei șase". Printre altele, ridică probleme serioase expansiunea intensă a firmelor americane. Din cele 1 500 de filiale ale întreprinderilor americane înființate în Europa occidentală între 1960—1966, peste 100 se află în țările Pieței comune. Investițiile directe ale S.U.A. în țările C.E.E. au crescut în deceniul 1957—1967 de cinci ori (de la 637 milioane dolari la 3 241 milioane dolari). La prima vedere, capitalul american nu prezintă un pericol prea mare pentru monopolurile din C.E.E., întrucît ponderea lui nu depășește 8 la sută din investițiile totale de capital efectuate în cele șase țări de la înființarea Pieței comune. Dacă urmărim, însă, orientarea investițiilor americane, constatăm că acestea sînt plasate în ramuri principale ale industriei (automobile, electrotehnică, electronică, chimie). De aceea, afluența continuă de capital american prezintă pericolul serios ca ramuri importante ale economiei „micii Europe" să ajungă sub controlul monopolurilor de peste Ocean.

În genere, ciocnirile de interese legate de „Piața comună a capitalurilor" — ciocniri ce se desfășoară în umbră și în jurul cărora se păstrează îndeobște o mare discreție — aruncă o lumină puternică asupra esenței „integrării" economice vest-europene.

EM. RUCĂR

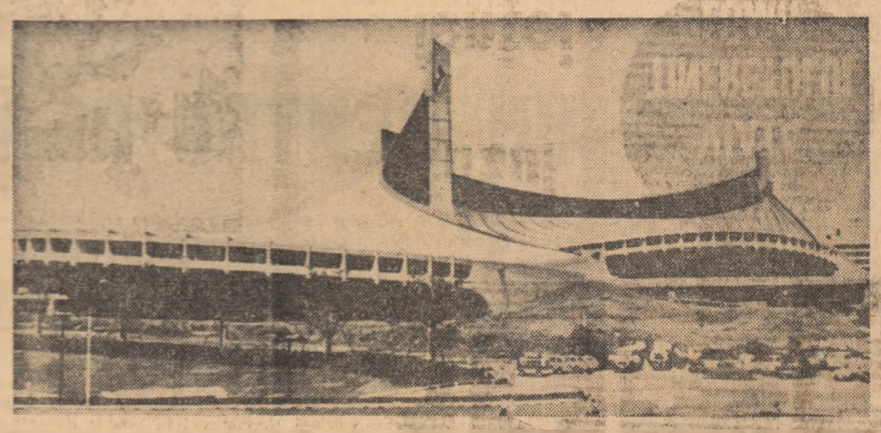

JAPONIA. Sală construită la Tokio într-o fericită îmbinare a tradiționalului cu modernul

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii" Tel. 17 60 10. 17 60 20. Abonamentele se fac la oficiile poștale și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii 40 382